

11/2021

dukla**sport**

Olympijský **SPECIÁL**

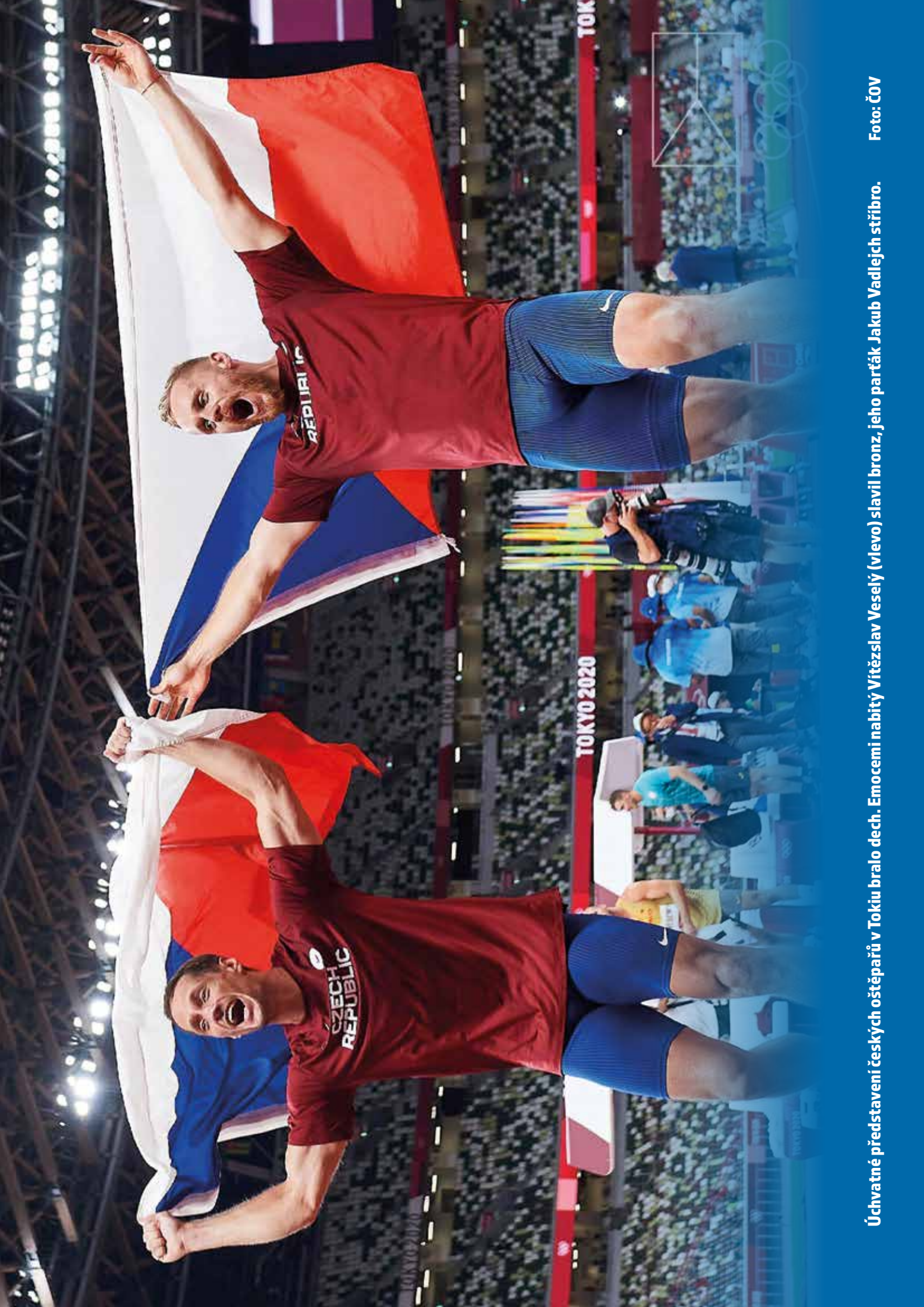

DUKLA
v Tokiu

● ZPRAVODAJSTVÍ

● ROZHOVORY

● ZAJÍMAVOSTI

Úchvatné představení českých oštěpařů v Tokiu bralo dech. Emocemi nabitý Vítězslav Veselý (vlevo) slavil bronz, jeho parták Jakub Vadlejch stříbro.

Foto: ČOV

Hry XXXII. olympiády v Tokiu jsou minulostí. Ač proběhly kvůli pandemické době s řadou omezení, byly pro Českou republiku velice úspěšné. V pořadí národů jsme skončili na 18. místě. Paráda! K zisku jedenácti medailí přispěli naši dukláci čtyřmi cennými kovy – dvěma stříbrnými a stejným počtem bronzových.

Měli jsme ale i řadu umístění těsně pod stupni vítězů, což je třeba také připomenout. Čtvrté, páté, šesté, osmé či desáté místo je na takhle významné akci nádherným vysvědčením. Jasně, ne všem se podařilo naplnit své touhy výsledkově. Je to samozřejmě. Do zápolení vstupovaly různé faktory, ale to je sport. Časem snad vše přebolí.

Vzhledem k tomu, v jaké situaci se nachází dnešní svět, nebyla už samotná cesta k účasti jednoduchá. Olympijské hry se kvůli covidu odložily na rok 2021. Byla tu stále nejistota, jestli se vůbec budou konat. Všichni sportovci byli pod tlakem, museli být testováni, žili v bublinách s omezením potkávat se s nejbližšími. Nesmírně si jich vážím.

Přiznám se, že hlavně při soutěži oštěpařů, která Dukle přinesla dvě medaile, jsem byl naměkko. Když jsem atletickému šéftrenérovi Jirkovi Šimicemu zvedl telefon, dojetím jsem nemohl mluvit. Ukápla i slzička radosti.

Přestože se v Japonsku soutěžilo bez diváků s řadou velkých omezení, přinesla olympiáda fanouškům krásné sportovní zážitky a napětí. Chtěl bych poděkovat všem, kteří se na ni probodovali a reprezentovali Českou republiku.

Poděkování patří také Ministerstvu obrany a AČR za dlouhodobou podporu našeho Armádního sportovního centra. Dále všem našim zaměstnancům, kteří pomáhají s vytvářením potřebného zázemí našim sportovcům. V neposlední řadě pak děkuji naší hlavní hygieničce, paní plukovnici MUDr. Janě Fajfrové, Ph.D., která nám v době omezení umožnila trénink sportovců v našich resortních zařízeních.

Benc Pavel

plk. Pavel Benc, ředitel ASC Dukla

Oštěpařské galapředstavení

Vadlejch s Veselým na bedně 2

Stříbro s puncem zlata

Matador Kostelecký zazářil v trapu 5

Dostálovovy proměny

Kterak smutek vystřídala radost se Šloufem 8

Olympijská NEJ

..... 11

Bramborovi!

Veslaři Vraštil se Šimánkem si splnili sen 12

Fuksa chtěl medaili jako Doktor

Podruhé ale kouše páté místo 14

Dukláci pod pěti kruhy

..... 16

Paráda v pětiboji

Vlach s Kufem blízko stupňů vítězů 18

Kanoistka Fišerová myslela výš

Šesté místo se ale počítá 20

Biker Cink útočil na bronz

Naděje zhatil defekt 22

Letem světem Tokiem

..... 24

Zimní královny si užívaly roli fanoušků

..... 26

Sportovci Dukly v olympijských číslech

..... 28

Ministr obrany přál úspěchy a štěstí

..... 29

Konečně s diváky!

Na Julisce bylo na co koukat 30

Do kin „přiběhl“ Zátapek!

..... 32

OŠTĚPAŘSKÉ GALAPŘEDSTAVENÍ

Vadlejch s Veselým na bedně

Pózovali s českými vlajkami, rozdávali úsměvy na všechny strany. Čeští oštěpaři Jakub Vadlejch a Vítězslav Veselý brali na závěr olympijských her senzační stříbro a bronz! Na bedně stáli společně s vítězným Níradžem Čoprou z Indie.

Galapředstavení v podání borců z Julisky umocnila ve finále sezonní maxima. Vadlejch poslal v páté sérii náčiní do vzdálenosti 86,67 metru a nejlepším možným způsobem zareagoval na zlepšení svého parťáka Veselého, který si bronzovou pozici zajistil třetím hodem dlouhým 85,44 metru.

Čechům před odletem nikdo moc nevěřil. Vadlejch dlouho laboroval se zraněným tříselem. „Tělo ale začalo poslouchat v pravý čas. V Japonsku se mi vždycky dobře závodilo. Jsem rád, že to vyšlo i tentokrát,“ rozplýval se třicetiletý atlet.

O osm let starší Veselý se do Tokia probbojoval až na základě umístění ve světovém žebříčku. „Neměl jsem tak daleké pokusy. Během měsíce a půl jsem šel asi sedm závodů. To se mi nestávalo, ani když jsem byl mladší. O svoji čtvrtou olympiádu jsem moc stál. Teď je mým cílem projít do finále,“ říkal pár dní před odletem ostřílený matador.

Touhy předčily očekávání. Veselý z bronzu neskrýval emoce. „Po tom hodu přes 85 metrů jsem věděl, že skončím vysoko. Moc mě to dojalo. Skoro jsem tomu nemohl věřit,“ vyznal se. Před šestým pokusem měl už jistotu. „Chtělo se mi brečet.“

Od roku 2017 se Veselý připravuje sám, se skupinou Jana Železného je však stále

Velikou radost udělali čeští oštěpaři samozřejmě i řediteli ASC Dukla – plukovníkovi Pavlu Bencovi.

v kontaktu. S Jakubem Vadlejchem jsou velcí kamarádi. „Vítá jel skoro všechna soustředění podobně jako my. Neustále jsme se vídali. Kolikrát jsme šli tréninky spolu, aby to mělo náboj. Pod trenérem Železným se připravoval spoustu let, rytmus si zachoval. Věděl, že to funguje.“

Vadlejch bral svou druhou světovou medaili. Byla znovu stříbrná, stejně jako ta z MS 2017 v Londýně. „Byl to dokonalý závod, který jsem si nedokázal představit ani

v nejlepším snu. Že to navíc vyšlo i s kamarádem, s nímž řadu let trénuju, je prostě skvělé.“

Následně se mu dostalo velké cti. Při slavnostním zakončení byl zvolen vlajkonošem české výpravy. „Obrovská čest,“ netajil. Navázal tak na jakousi dukláckou tradici. Před pěti lety v Rio de Janeiru nesl při zakončení vlajku kajakář Josef Dostál, o čtyři roky dříve měla tu čest dvojnásobná olympijská vítězka v hodu oštěpem Barбора Špotáková.

IMPULS K HÁZENÍ

Železného zlato v Sydney

Seděl u televize a se zatajeným dechem sledoval úchvatnou oštěpařskou show. Jan Železný psal při Hrách v Sydney 2000 další pohádkový příběh, potřetí se stal olympijským vítězem. „To chci taky zažít“ letělo hlavou Jakubu Vadlejchovi, tehdy devítiletému klukovi. Se vši vervou se proto vrhl na atletiku. „Byl to silný moment. Pořádná energie a impuls to dělat. Když jsem viděl svého budoucího trenéra, jak to poslal za devadesát metrů, úplně mě to dostalo“, vzpomíná na okamžik, při němž mu naskakovala husina po těle.

Vadlejch stál na začátku dlouhé cesty. Vydržel a sny si plní. V Tokiu dosáhl na největší úspěch kariéry, ve třiceti získal svou první olympijskou medaili. Stříbrnou.

Chvilí hrál i florbal, líbil se mu hokej. Atletika měla navrch. „Výkony byly čistě na mně. Nikdo mi to nemohl kazit. Proto jsem se rozhodl pro individuální sport.“

Dynamit v ruce

Že má v ruce dynamit, zjistili už na základní škole. Pojí se k tomu historka z hodiny tělesné výchovy, kdy se házelo kriketovým míčkem. „Pamatuji si, když jsem poprvé přehodil hřiště i ten plot za ním. Letělo to až někam k autům. Dál už jsem pokračovat nemohl, dostal jsem zákaz“, směje se.

Organizovaně se začal královně sportu věnovat v TJ Kovošrot Praha. „Chodila tam i sestra. Zpočátku jsem jen házel. Běhání jsem nesnášel.“ Až trenér Petr Behemský mladého Vadlejcha přesvědčil, že musí dělat také něco víc. „Bylo potřeba pracovat na nohách, obratnosti, rychlosti. Láska k atletice rostla. Navíc se nejedná o sport, který je úplně ovládaný

penězi. Je to hlavně o vášni a radosti z pohybu. Všestrannost je pro další vývoj základ. Ponořoval jsem se do toho víc a víc.“

První reprezentační soustředění neabsolvoval talentovaný vrhač jako oštěpař, přednost dostala koule! „Byl jsem třetí na mistrovství republiky. Poměrně slušně mi šel i disk. Lákala mě taky dálka, jenže jsem byl moc těžký. Nelétal bych, nedalo se to skloubit.“

Postupně se ale začal specializovat na oštěp. „Hrozně se mi líbily dlouhé hody. Na kouli jsem neměl hmotu. Oštěp mi začal lítat víc a víc.“

Vzorem i Špotáková

Do Dukly přišel coby šestnáctiletý. Otevřely se mu mnohem větší možnosti. „Nejdříve jsem dojížděl hlavně na technické tréninky. Začínal jsem u Rudolfa Černého, který měl ve skupině taky Báru Špotákovou“, vypráví. Na světovou rekordmanku nedá dopustit. „Zažil jsem ji, ještě než získala svoji první velkou medaili na ME v Göteborgu 2006. Měl jsem tu čest s ní projít její neskutečnou kariéru. Ovládla úplně všechno, co se dá. I díky ní jsem tam, kde jsem. Pochytil jsem skvělé technické základy a zjišťoval, že oštěp je hodně o citu a pohybu. Tohle se musí sejit a skloubit.“

Následně přešel do skupiny Jana Železného, postupně vyrostl. Kromě olympijského stříbra se může chlubit titulem vicemistra světa z Londýna 2017, dvakrát vyhrál celkové hodnocení Diamantové ligy. V letošní sezoně jej však provázely problémy s tríslem. „Nebylo to jednoduché období. Hodně mi pomohla manželka.

Povzbuzovala mě, uměla zvednout náladu. Před olympiádou jsem se už cítil fit.“

Kvalifikaci v Tokiu zvládl až posledním třetím pokusem. „Je to psychicky náročné. Navíc v tomhle japonském počasí. Jde kolikrát o loterii. Obavy, že to nedám, jsem si ale nepřipouštěl. Člověk musí věřit v to, co umí.“

Nádherná podívaná

Finále nabídl z českého pohledu nádhernou podívanou, německý favorit Johannes Vetter naopak skončil v poli poražených. Následně si postěžoval na příliš rychlý povrch rozběžiště. Vadlejch k tomu zaujímá jasné stanovisko. „Je zbytečné o tom dlouze mluvit. Oštěpař jeho kvalitu by se měl takovému povrchu přizpůsobit. Třeba i trochu upravit techniku. Když mu to lítá hodně přes devadesát, musí 85 metrů dát na čemkoliv. Nejlépe to okomentoval trenér (Jan Železný). Řekl to jasně: Když je forma, hodíte daleko i koštětem.“

Vadlejch poslal náčiní nejdále v páté sérii. Naměřili mu 86,67. Lepší byl pouze Níradž Čopra z Indie (87,58). Stříbrný pokus mohl být z jeho pohledu technicky ještě lepší, ale spokojenost netajil. „Olympiáda není o tom hodit daleko, ale porazit ostatní.“

S trenérem Železným jej pojí silné pouto. Vadlejch k němu chová obrovský respekt. „Je to člověk, díky němuž se moje sny stávají skutečností. Ukázal mi, že je možné téměř všechno. Díky tomu, co dokázal, budu pořád nohama na zemi a mít obrovskou motivaci posunovat se dál.“

A jak se slavilo olympijské stříbro? „Dali jsme si plzeňské, to je jasné“, prozradil s úsměvem.

RECEPT na olympijský úspěch:

Zůstat zdravý a připravit se na správnou chvíli, říká legenda

V očích Jana Železného, trojnásobného olympijského vítěze, se po tokijském finále oštěpařů zračila radost. Na tribuně tleskal svým následníkům – stříbrnému Jakubu Vadlejchovi a bronzovému Vítězslavu Veselému.

Jeho rukopis na veleúspěšném vystoupení atletů pražské Dukly je nepochybný. Vadlejcha má již delší čas v tréninkové skupině, Veselého dlouhé roky vedl.

Honzo, jak podobně vypjaté chvíle coby trenér prožíváte?

Pro mě je zadostiučiněním, když projedete do finále. Pak se už jen modlím, aby nepřišlo zranění a prodala se forma.

V kvalifikaci jste určitě musel trnout. Jakub postoupil až závěrečným třetím pokusem. Věřil jste mu?

Kvalifikace je u technických disciplín zlomovým momentem. V oštěpu to bylo krásně vidět. Podívejte se na holky. Nikola (Ogrodníková) vypadala dobře. První pokus, který by stačil na postup, těsně přehlápla. Pak se už nesrovnala. Kuba to naopak posledním hodem zachránil. Bylo to na hraně. Na finále jsem se pak moc těšil.

Jen na okraj. Nevybavila se vám černá vzpomínka na mistrovství světa 1991, kdy jste právě vy neprošel na stejném stadionu kvalifikačním sitem?

Z části určitě. V jednu chvíli jsem si říkal, jestli Tokio není zakleté. Naštěstí se to nevyplnilo.

Co Jakubův stříbrný pokus? Byl z vašeho pohledu povedený?

Z určitého pohledu povedený být musel, protože za něj získal medaili. Ale dalo se hodit ještě dál. Vždycky tam jsou nějaké rezervy. Když to ale přesto stačí na pódium, je to ukázka kvalit závodníka.

Kartami velmi zamíchal váš bývalý svěťenec Vítězslav Veselý. Pak vám také děkoval, že jste o něho v Japonsku pečoval. Máte tedy pořád nadstandardní vztah?

Určitě. Potkáváme se na soustředěních i běžných trénincích. Nerozcházelí jsme se

v žádném případě ve zlém. Víta je výborný závodník, v Tokiu to ukázal se vším všudy. Bylo jasné, že v osmatřiceti nebude házet extrémně daleko, ale v danou chvíli může podat mimořádný výkon. Že se to povedlo zrovna na olympiádě, je skvělé.

Překvapil vás vítězný Ind Čopra?

Spíš ne. Znáám ho velmi dobře. Má mimořádný talent. U něho jde spíše o zdraví. Před dvěma roky se potýkal se zraněním lokte, ale letos házel dobře. Bral jsem ho jako jednoho z favoritů. Že to takhle dopadlo, je fajn. Oštěp jako disciplínu posunul zase někam dál. Psal historii. V Indii je za boha. Teď bude záležet, jak to všechno unese psychicky. Vždyť mu je pouhých třiaadvacet.

Německý favorit Johannes Vetter skončil až devátý. Stěžoval si na příliš rychlý povrch. Co k tomu říct?

Je to jednoduché, neměl vůbec formu. Bylo to vidět už před olympiádou. Nelítalo mu to. Šlo jen o výmluvy.

Vy jste formu s Jakubem skvěle načasovali, přestože ho dlouho zlobilo třísllo. Obával jste se, aby se dal do Her do kupy?

Všechno je o tom zůstat zdravý, připravit se na správnou chvíli. V olympijském roce nezáleží, jak daleko házíte na běžných závodech, ale jak daleko pošlete oštěp v den D, který přichází jednou za čtyři roky.

Přivítání Jakuba Vadlejcha s manželkou. Není třeba dalších slov.

U Kuby si to sedalo postupně. Na soustředění v Nymburce, těsně před odletem, jsem viděl, že všechno dělá líp a líp. Třísllo přestalo bolet. Začal si věřit.

Prý byste spolupráci mohli za tři roky v Paříži pozlatit?

Je dobře, že tam tenhle cíl je. Kuba je schopný velký závod vyhrát. Touha tam být musí. Jde o správnou motivaci. Podobné je to u mě.

Jak jste si tenhle úspěch na závěr olympiády vychutnal?

Byla to taková rychlovka. Než se kluci vrátili z dopingové kontroly, byla jedna ráno. Já jsem už v půl šesté odjížděl na letiště. Musel jsem balit. Dali jsme si jen pár piv. Doma jsme to ještě oslavit nestihli. Čas bude až po sezoně.

Ještě k ženám. Nejbližší postupu byla Nikola Ogrodníková. Po nezdaru se rozbrečela...

Holky to samozřejmě prožívají hůř než chlapi. Zklamání bylo velké, ale život jde dál. Sport je někdy krásný, někdy krutý.

Co výkon vaší další svěťenkyně Ireny Gillarové?

Vzhledem k tomu, s jakými problémy se během sezony potýkala, tak hod 59,16 beru. Prodělala koronavirus, pak laborovala se zády. Může házet podstatně dál. Je skvělá závodnice na velkou soutěž. Jde jen o to formu správně načasovat.

Měl jste možnost sledovat i Barboru Špotákovou. Olympijské loučení legendě podle představ nevyšlo...

Je to prostě o té chvíli. Kdyby postoupila, kdo ví, co by předvedla ve finále. Moc to komentovat nemůžu, zase tak moc jsem ji v sezoně házet neviděl.

Text: Pavel Král (ASC Dukla)

Foto: ASC Dukla, ČOV a CPA

STŘÍBRO

S puncem zlata

Matador Kostecký zazářil v trapu

Podívaná, jež se naskytla na střelnici Asaka v Tokiu ve čtvrtek 29. července, se jen tak nezapomíná. Finálový rozstřel o zlatou olympijskou medaili v brokové disciplíně trap obstarávají dva Češi, dva velcí kamarádi – David Kostecký a Jiří Lipták. Ještě před ním se upřímně obejmou a jdou na věc.

Závod nabírá grády s přidanou hodnotou. Fanoušek u televizní obrazovky je u vytržení, úchvatné představení sleduje se zatajeným dechem. Rozhoduje až sedmá série. Liptákovi se daří tříštit jedenácticentimetrový disk, Kostecký míjí. Vše ale bere s úsměvem. Člen armádního klubu Dukla Hradec Králové ví, že i druhé místo je obrovským úspěchem. „Ještěže mě sem manželka donutila jet. Já si v jednu chvíli jistý nebyl. Moc díky, Leni,” děkoval na dálku za podporu.

Do šestičlenného finále proklouzl šestačtyřicetiletý matador ze čtvrté pozice. Dobře si uvědomoval, že po prvním kvalifikačním dnu, kdy dvakrát chyboval, by už

neměl minout ani terč. A to jich zbývalo ještě padesát...

Vyšlo to. Ve finále, svém čtvrtém olympijském (!), se šampion z Her v Pekingu 2008 ocitá v pestré společnosti Mexičana, Brita, Číňana, Kuvajťana a parťáka Liptáka, který kvalifikaci nástřelem 124 bodů vyhrál.

Jde se na věc. Mexičan je dlouho bezchybný, Kostecký se snaží držet krok, Lipták setřásá počáteční nervozitu, a přestože ztrácí, zůstává ve hře o medaile. Psychicky náročná pasáž graduje, soupeři odpadávají. Posledním zahraničním je Brit Matthew Coward Holley. I on se záhy poroučí do ústraní. S bronzem je spokojený.

Kostecký má v čele dvoubodový náskok. V superfinále při posledních deseti terčích o něj ale rychle přichází. Češi mají po padesáti ranách shodně 43 bodů, čeká je férový rozstřel o zlato. Reprezenční trenér Petr Hrdlička, olympijský vítěz z Barcelony 1992, v duchu jásá. „Přál jsem oběma. Dvě nejcennější medaile jsou už doma,” těšilo ho.

Drama vrcholí. Lipták působí jistě, Kostecký musí dohánět, což je role zpravidla nezáviděníhodná. Sedmá rána letí z jeho flinty mimo. Je konec. Češi se znovu objímají. Následně se sunou k zemi a ve sele diskutují. Krásná tečka za snovým

vystoupením, vždyť pod pěti kruhy získali z českých a československých sportovců ve stejné disciplíně zlato a stříbro na jedné hrách jen vzpěrači Jaroslav Skobla a Václav Pšenička v Los Angeles 1932. „Je to neuvěřitelné. Psali jsme historii české střelby,“ liboval si Kostecký.

Oslavy s doutníkem na balkoně

Nejstarší člen české výpravy v Tokiu se probíjaval do svého čtvrtého finále ze šesti účastí! V Pekingu 2008 triumfoval, v Sydney 2000 skončil šestý a v Riu 2016 čtvrtý. „Ještě jednu medaili jsem chtěl. Že to bude takhle pozdě, mě ale nenapadlo. Stříbro je krásné.“

Následné oslavy si dvojice Čechů vychutnala především na balkoně bytu v olympijské vesnici. Ještě nad rámem pokuřovali doutníky, sledovali vycházející slunce. „Byli jsme přeci v Japonsku,“ směje se Kostecký. „Jirkovi jsem říkal, že vítězné momenty je potřeba si dlouho pamatovat. Tak jsme to trochu protáhli.“

Češi na olympiádě ovládli střeleckou disciplínu trap. Stříbrného Davida Kosteckého a zlatého Jiřího Liptáka doplnil na stupních vítězů bronzový Coward Holley z Velké Británie.

Po přiletu do vlasti jsou zákonitě obětováni. „Jsem rád, že jsme našemu sportu udělali pořádnou reklamu. Střelba a zbraně se totiž do dnešní doby moc nehodí. Snad tímto úspěchem oslovíme mladší generaci, někteří se mohou stát našimi následovníky,“ povídal Kostecký.

Na Olympijském festivalu v Brně, odkud oba pocházejí, je vítaly stovky nadšenců. S fanoušky si přepili pivo, zpívali píseň Hany Zagorové Mimořádná linka Praha–Tokio. Z dlouhé cesty byli vyčerpaní, přesto stále usměvaví. Po autogramiádě zamířili mezi své nejbližší, oslavy zdárně pokračovaly.

Pokračovat do Paříže? Ještě jsem se nerozhodl

Pořád je na roztrhání, přestože od úchvatného stříbrného vystoupení v Tokiu už uběhl víc než měsíc. V rozhovoru pro DuklaSport zdobil Davida Kosteckého vtip a dobrá nálada. Řeč se mimo jiné stočila i na možné pokračování kariéry směrem k olympiádě v Paříži v roce 2024. „Ještě jsem se nerozhodl,“ poznamenal šestačtyřicetiletý sympťák.

Po návratu z olympiády v Riu jste říkal, že jste s manželkou týden nemluvil, protože vám oznámila, že je těhotná. Čekali jste třetího syna. S jakou vás přivítala tentokrát?

(směje se) Teď na mě naskákaly tři děcka. Na tu situaci po Riu jsem si ale vzpomněl. Děsil jsem se, aby mi nepošestala to stejné. To bych už nepřežil. Přivítání bylo moc fajn.

Určitě jste si už vychutnal zážnam olympijského finále, které televizní komentátor Michal Dušík překřtil na finále mistrovství České republiky. Pobavil vás?

Já to pořádně neviděl, ale slyšel. Jirka Lipták si to pouštěl po cestě domů. Jako fůr výborný. S Michalem se známé dlouho. Možná nás slyšel i na tréninku, kde jsme si ze srandy říkali, že si z toho uděláme KZR Tokio. Přeloženo: Kontrolní závod reprezentace. A ono to ve finále dopadlo. Michal je

na brokovou střelbu stoprocentně nejlepší komentátor.

S Jiřím Liptákem vás pojí ohromné přátelství. Vám sláva coby šampionovi z Pekingu do hlavy nestoupá. Může se to stát jemu?

Uvidíme. Já za něho mluvit nemůžu. Ale kdybych si měl tipnout, řeknu, že ne. Přeci jen už není žádný mladík. Bude mu čtyřicet. V hlavě to má srovnané. Kdyby se začal chovat povýšeně, vážně by mě naštvál. Asi bych byl první, kdo by mu pořádně vyčínil. (směje se)

Vzpomenete si vůbec, kdy jste se viděli poprvé? De facto bydlíte dva kilometry od sebe...

Znal jsem ho odmala. Jeho táta mi později dokonce stavěl dům. Už jako kluka ho tahali po závodech. Kdysi dávno nastupoval coby mladej zobák do střeleckého

autobusu. Musel jsem ho bránit, starší se po něm chtěli vozit. Byl nesmělej, vysoký a hubený. Ještě ani nemutoval.

Vysoký zůstal, hubený ne...

V našem sportu se na nějaká kila nehraje. Hlavně že mu to funguje. (směje se)

Vraťme se k olympiádě. Bylo těžké ustát Hry plné omezení bez následků?

Když jsme tam přiletěli, řešily se problémy s covidem v souvislosti s leteckým speciálem. Někteří sportovci kvůli tomu přišli o možnost startu. To mě strašně mrzelo. Člověk si uvědomil, že se to může stát i nám. A je jedno, jestli letíte speciálem, nebo běžnou linkou. Potvrdily to případy u dalších výprav. Všechny kontakty jsme

Proměny šampiona: od Pekingů k Tokiu

Je to už dlouhých třináct let, co David Kostecký stanul na nejvyšším stupínku při olympijských hrách v Pekingu. K jakým životním proměnám u populárního českého střelce od té doby došlo? Zde jsou některé z odpovědí.

Rodina: V Pekingu jsem byl svobodnej, volnej. (směje se) Teď, abychom se nenudili, máme tři kluky.

Kamarádi: Strašně se mi to vytříbilo. Opravdové kamarády spočítám na prstech jedné ruky. Tedy ty nejbližší. Je to i tím, že hodně cestujeme, časově je to náročné. Do toho rodina. Vyselektuje se to samo. Kamarádství tím trpí. Známych mám ale hodně.

Myšlení: Jestli jsem zmoudřel, by měl hodnotit někdo jiný. Pokud bych to převedl

proto co nejvíce omezili. Přežili jsme to ve zdraví. Větší stres jsem měl z testování před odletem. Nedovedl jsem si představit, že bych byl pozitivní a musel v Japonsku ještě tři týdny zůstat.

Dlouho jste byl jediným medailovým duklákem. Pak přišly úspěchy debklajaku a oštěpařů. Viděl jste je naživo?

Po očku jsem sledoval Kubu Vadlejcha s Víťou Veselým. Hrozně jsem jim fandil a věřil. Pepy Dostála mi bylo na kajaku strašně líto. Nechal tam v singlu úplně všechno. O to jsem byl šťastnější, když si to na deblu vynahradil s Radkem Šloufem. Obdivoval jsem, jak se dokázal dát psychicky dohromady. A neměl na to skoro ani den. Klobouk dolů. Za mě jeden z největších výkonů celé olympiády.

Po přeletu jste musel být v jednom kole. Už se situace zklidňuje?

Pořád dostávám řadu pozvání na různé akce, besedy či autogramiády. Filtruju to s klidem a rozumem. Stíhat se všechno nedá. Chci se věnovat i rodině. Víím, co se dělo po Pekingu. Bylo toho moc. Teď je zlatý Jirka, tak ať šíří slávu hlavně on. (směje se)

Nelze se nezeptat na Hry v Paříži... Jsou už za tři roky. Klapne to v devětačtyřiceti?

Měl jsem možnost se už setkat s naším šéftrenérem Radkem Jančíkem i ředitelem ASC Dukla Pavlem Bencem. Nějakou dohodu máme. Sezona zatím neskončila. Čeká mě ještě finále Světového poháru na Kypru. Rozhodnu se až potom.

strašně baví. Nikdy jsem nechtěl být sportovec, kterému to nějak funguje a v podstatě ani nevím jak. To by pro mě byla prohra.

Změny v pravidlech: Přivítali jsme je. Změnila se po Hrách v Londýně 2012. Po nich se už střílelo semifinále na patnáct terčů. To ale bylo strašně rychlé a ne vždy obstáli ti nejlepší. Teď mi to přijde nejspravedlivější. Padesát terčů v nadstavbě už ukáže opravdovou kvalitu. I diváci finále vnímají jako atraktivní zpestření.

Zrak: Ještě v Riu jsem střílel bez kontaktních čítek a v souboji o medaile na to dojel. Teď

Po přeletu vítali stříbrného matadora také zástupci ASC Dukla – major Radek Jančík, šéftrenér ASO brokové střelby Dukla Hradec Králové, a Vladislav Odvárko, ředitel odboru sportu.

jenom na sport, tak můžu říct, že mám sto procentně větší nadhled i zkušenosti. Něco mě jen tak nerozhodí. Potvrdilo se to i nyní při závodech v Tokiu. Střílel jsem úplně v klidu, taky jsem riskoval. Je příjemné se nestresovat. Prošel jsem tím jako starej matador. Ale to už vlastně jsem, že jo? (smích)

Technika střelby: Patřím k těm, kteří se pořád snaží něco měnit a hledat. Někdo vás může mít za magora, že něco furt vymýšlíte, ale když čtu o Federerovi či Woodsovi, shledávám to samé. Oni taky říkají, že když přestanete věci zdokonalovat nebo je měnit, ustrnete. Progres je pak pryč. S přibývajícím věkem novinky hledat musím, abych si to zjednodušoval. Sport se strašně posunul. Jen vychytané zkratky mi mohou pomoci v soubojích s mladšími. Objevovat mě navíc

je mám vyrobené na míru, ale šel jsem ještě dál. Navštěvuji neurovizuálního optometristu, který mi pomáhá s nastavením zrakového tréninku. Jde o testy na speciálních přístroji. Ukáží vám, jak jste na tom s motorikou, reakcemi, postřehem. Ve světě se už dlouho jedná o běžnou věc. My jsme pořád trochu pozadu. Jsou to důležité detaily, které pak napomáhají špičkovým výkonům.

Popularita: Není to tak, že by mě lidi na ulici úplně zastavovali. Po sportovních úspěších jsem vždycky toužil, ne tak po obrovské popularitě, kterou jsem zažil po Pekingu. Nebo i teď po Tokiu. Není to něco, o co bych moc stál. Světská sláva polní tráva. Asi tak.

Text: Pavel Král (ASC Dukla)

Foto: ASC Dukla, ČOV a CPA

To je ona! Flinta, s níž Kostecký vystřílel olympijské stříbro.

Dostálový proměny

Kterak smutek vystřídala radost se Šloufem

Jednou na kolenou, totálně vyčerpaný. Podruhé polítný živou vodou, jásající a šťastný. Tokijské tváře jasně symbolizující rozpolezení kajakáře Josefa Dostála po naprosto rozdílných závodech na olympijském kanále Sea Forest Waterway. V individuálním si brousil zuby na zlato, jenže dojel až pátý. Na deblkajaku s Radkem Šloufem si naopak poměrně nečekaně dopádlovali pro bronzové medaile.

K1

Po úvodním finále se Dostálovou duší prolínala bezmoc s velikánským smutkem. Ke třem medailím z předešlých Her v Londýně a Riu chtěl v Tokiu přidat tu nejvzácnější. Na vrchol sezony se tvrdě připravoval, ale nevyšlo to. Dvoumetrový obr prožíval totální zmar. „Bolí mě žít.“ Takhle Dostálova věta snad ani nepotřebuje dalšího komentáře.

Nešťastný závod z paměti jen tak nevymaže. V horkém počasí mu síly ubývaly dříve než soupeřům. Ztráta na přední pozice

narůstala. V cíli ztěžka dýchal, sotva vylezl z lodi. „Prostě mi došlo. Soupeři mi ujížděli tam, kde normálně ne. Neměl jsem na to,“ přiznal férově. Nenahrály mu ani podmínky. Silný vítr do zad si nepřál. Zvýhodňoval lehčí rivaly. I proto se jelo strašně rychle. Vítězný Maďar Bálint Kopasz dokonce o více než vteřinu vylepšil světové maximum. „Bylo mi fakt hrozně,“ netajil zklamání osmadvacetiletý kajakář. „Říkal jsem si, že do Japonska už v životě nepojedu.“

K2

Přenastavit se v hlavě do druhého dne, kdy usedl na debl se Šloufem, muselo být pro několikanásobného mistra světa poměrně složité. Ale zvládl to bravurně. „Přepnul se sám. Je to opravdový profík. Byl tu zase nový závod. Singla jsme raději nerozebírali,“ prozrazuje Šlouf.

Kajakáři armádního klubu Dukla z rozjíždky naštěstí postoupili přímo do semifinále. Nemuseli absolvovat opravu, což bylo z hlediska šetření sil důležité. Dostál měl po

Těšili se na nejbližší

Dostál i na koprovku se zmrzlinou

Jsou spolu už nějaký ten pátek. „Přes dvě stě dní v roce,“ upřesňuje smející se Radek Šlouf. Není tedy divu, že jejich kamarádství s Josefem Dostálem nabralo na mnohem větší intenzitě. Rozumí si nejen v lodi, ale i v soukromí. „Rád si poslechnu, když Pepa vypráví o rybaření, které tolik zbožňuje. Ale dokážeme se bavit víceméně o všem,“ líčí Šlouf. Jeho parták přitakává. „Radek je bezva kámoš. Jsem rád, že s ním nemusím sedět jenom v lodi. Pokecáme i o běžným životě.“

Příprava na závody je trochu jiné kafe. Dostál měří přes dva metry, Šlouf je drobnější postavy. Stravovací návyky mají rozdílné. „Já déle trávím, takže na snídani chodím mnohem dřív,“ prozrazuje Šlouf. „Vidíme se zpravidla až na vodě. Radek má rád svůj klid. Soustředí se sám na sebe. Nekomunikuje se světem. Já déle spím, jdu jíst tak o půl hodky později,“ doplňuje Dostál. Zákonitě toho spořádá mnohem víc. A nežinýruje se. Po povedeném deblu se s Karlem Leštinou vrhli na šišku loveckého salámu. „Těšil jsem se na něj jako malej kluk. Furt se nějak udržujeme, kontrolujeme. Teď jsme si konečně mohli dát. Měli jsme ho v lednici od prvního dne. Nechali ho tam veslaři. Byla to oslava pivem a lovečkem,“ přidává k dobru úsměvnou historku. „Já jim do toho raději nezasahoval. Možná bych ho vrátil zpátky. Stačilo mi radši jenom pívko,“ vtípkuje Šlouf.

Po příletu se zákonitě těšili na své nejbližší. Šlouf byl nadšený, když ho na Ruzyni vítala nejen rodina a přítelkyně, ale i trenéři

z Plzně, kde s pádlovním začínal. „To bylo fakt hodně milé. Užili jsme si to i na olympijském festivalu ve Stromovce.“

Dostál netajil, že měl už delší čas chuť na pořádné české jídlo. Hned, jak to bylo možné, zašel k babičce na koprovku. „Ta byla. Pak jsme skočili s mým sedmaosmdesátiletým dědou na ryby. Sice jsme nic nechytily, ale byl to skvělý relax.“ Nevynechal ani oblíbený zmrzlinový salon. „Tam to mám taky hodně rád,“ prozradil.

Čtyřnásobný olympijský medailista hodlá závodit minimálně do Her v Paříži, kdy mu bude 31 let. Byly by jeho čtvrté. „Jsou to jen tři roky. Rád bych tam zavítal. Asi bych to zvládnout měl a mohl,“ je přesvědčen.

Co bude s deblem, se teprve uvidí. Regule se od nové sezony mění. Oficiální tratí už nebude kilometr, ale pětistovka. „Párkrát jsme to jeli, ale trénuje se jinak. Tempo je naprosto rozdílné. Záleží, jestli u nás budeme vůbec nejrychlejší. Jsou tu i další výborné posádky. Třeba Dan Havel s Kubou Špicarem. Uvidíme, jak to pojede.“

Úspěšné duo po příletu na Ruzyni

Bronzové hochy Dostála se Šloufem a jejich trenéra Karla Leštinu vítal také ředitel armádního klubu Dukla plukovník Pavel Benc.

třídenním záběru více času na odpočinek. Jenže přišla další nepříjemnost. Žaludeční potíže. „Bylo mi nevolno. Spát jsem šel s obavami, jak budu ráno vypadat. Překvapivě jsem byl úplně fit.“

Šlouf považuje semifinále za nejhorší závod. „Šanci cítí každá loď. Měl jsem velké nervy. Zbytečně jsem koukal vlevo vpravo, jak se situace vyvíjí. Myslel jsem, že přijde finiš a pojedeme na druhý flek. Pepa to vyhodnotil jinak. Nebyla tam taková frekvence. Postoupili jsme jako čtvrtí a zbytečně se nevydali. Byl to záměr.“

V boji o medaile nestačila česká posádka pouze na vítězné Australany Jeana van der Westhuyzena a Thomase Greena a Němce Maxe Hoffa a Jacoba Schopfa. V cíli tomu snad ani nevěřili. V dráze číslo jedna jako by ztratili přehled o finálovém dění. „Na kraji mi to nevadí. Člověk si může jet vlastní závod a myslet jenom na svůj výkon. Tempem soupeřů se nenecháte strhnout. Pepa je na tom podobně. Mistrovství světa vyhrál z deváté dráhy a v Riu na olympiádě byl druhý, když startoval v osmičce. Nevýhoda to rozhodně nebyla,“ povídal Šlouf. Česká loď nedala čtvrtým Maďarům ve finiši šanci a pomyslnou pásku proťala jako třetí. „Byla to naše nejlepší jízda. Odsejpal to. Pepa mě před ní uklidňoval. Říkal, že můžeme olympiádu zakončit pěknou tečkou. A ono se to povedlo,“ radoval se šestadvacetiletý Šlouf. Dojetím se rozplakal. „Emoce k tomu patří. Moje první olympiáda a hned medaile. Dokázali jsme zúročit, na co jsme velmi tvrdě trénovali.“ Dostál si rovněž liboval. „Účty s Tokiem mám srovnané. Bronz je výsledkem dobře zvolené taktiky a souhry na lodi. Výborně nám to klaplo, správil jsem si chuť.“

Dojatý?

Byl jsem hlavně šťastný, říká trenér Leština

Strůjce úspěchů. Karel Leština spolupracuje s Josefem Dostálem už deset let, Radka Šloufa přibrali do party v roce 2019. Bronzová olympijská medaile z Tokia na deblu je pro všechny ukazatelem správné cesty a načasování formy. „Asi nebudu tak špatný trenér,“ usmívá se Leština po dalším výrazném úspěchu v kariéře.

Byl jste hodně dojatý?

Hlavně šťastný. Spadlo ze mě napětí a stres. Třetí olympiáda, čtvrtá medaile. Klukům moc děkuju.

Josef Dostál umí nejen na kajaku. Na soustředění v Livignu před olympijskými hrami v Tokiu se od tvrdé tréninkové dřiny odraagoval chytáním ryb. „Pár pstruhů jsem odnesl. Žádnou velkou škodu jsem tam ale neudělal,“ komentoval s úsměvem své rybářské úlovky.

Jaký byl dojezd z vašeho pohledu? Jejich zraky směřovaly především k vaší osobě...

Tušili, že by mohli být třetí. Ale chtěli to mít ověřené. Když jsem jim ukázal tři prsty, přišla nespoutaná radost.

V semifinále vaši svěřenci finišovali až jako čtvrtí. Překvapilo vás, že za to nezatáhli víc?

Taky jsem trochu koukal. Pořádně jsem nevěděl, co se děje. Ale měli to pod kontrolou. Pro finále vyfasovali krajní dráhu, vyplátilo se.

Jak jste kousal Pepův nezdar v individuálním závodě?

Pro nás oba to bylo trošku zklamání. Ale být pátý na olympiádě není žádná ostuda. Bohužel foukalo do zad, což nám taky nehrálo do karet. Lehčí závodníci měli výhodu. Váží kolem 80 kilogramů, Pepa má 108. Dělal, co mohl. Podmínky ten den byly holt proti nám.

Věřil jste, že se dokáže rychle oklepat?

Nic jiného ani nezbyvalo. Musel to kousnout. Šance udělat pěkný výsledek na deblu byla taky veliká, což se nakonec potvrdilo.

Trávíte spolu spoustu času. V loděnici, na soustředěních. Pouto mezi vámi musí být silné...

Jsmo se sebe zvyklí. Zvládáme to v pohodě.

Prý mu musíte tolerovat časté rybaření, které někdy přichází na úkor odpočinku. Je to tak?

Pro Pepu se jedná o nejlepší odreagování. Vyčistí si hlavu. Nic proti tomu nemám. On sám za ty roky dobře ví, co si může dovolit.

Bylo náročné udržovat v týmu během dlouhého japonského odloučení pozitivní náladu? Radek netajil, že byl při soustředění v Susaki trochu protivný. Pak se za to omlouval...

Tak hrozné to zase nebylo. Jste tam tři týdny a nikam nesmíte. Můžete se pohybovat jenom v areálu – jdete na vodu, do posilovny, do jídelny a na ubytovnu. Do toho velký časový posun, vysoká vlhkost a horko. Člověk to chápal. Hlavně že se dostal do pohody před závodem.

Text: Pavel Král (ASC Dukla)

Foto: ČOV, CPA a archiv Josefa Dostála

Olympijská

NEJ

V Tokiu se závodilo ze známých důvodů bez diváků, přesto se bude na o rok posunuté hry vzpomínat v dobrém. Jako obvykle přinesl sportovní svátek řadu mimořádných okamžiků, zajímavých událostí a světových rekordů. Připomeňme si ty nejdůležitější.

Pořadí medailí

1. USA (39 zlatých, 41 stříbrných, 33 bronzových), 2. Čína (38 zlatých, 32 stříbrných, 18 bronzových), 3. Japonsko (27 zlatých, 14 stříbrných, 17 bronzových),... 18. Česko (4 zlaté, 4 stříbrné, 3 bronzové).

Jasno nebylo takřka do poslední chvíle. Díky úspěšnému finiši během závěrečného dne získaly těsné prvenství v zisku zlatých kovů USA před Čínou. Dohromady Američané nasbírali 113 medailí, to byl nejvyšší počet. Z olympijského triumfu se radovalo 65 zemí, což je rekordní číslo. Vůbec premiérovou zlatou medailí v historii slavil Turkmenistán.

Rekordy

Prý to bez diváků nepůjde, ale v měřitelných disciplínách padlo nakonec 20 světových rekordů. Nejvíce byl skloňován čas 45,94 f-mózního Nora Karstena Warholma v běhu na 400 metrů překážek. Ve stejné disciplíně zazářila Američanka Sydney McLaughlinová a v trojskoku Venezuelanka Yulimar Rojasová. V plavání se zaskvěl Američan Caeleb Dressel na trati 100 m motýlek a Jihoafričanka Tatjana Schoenmakerová na 200 m prsa. Další čtyři rekordy přidali plavci ve štafetách.

Hned třikrát se měnily světové tabulky v nejtěžší vzpěračské kategorii. Gruzínský silák Lasha Talakhadze se zapsal do historie ve dvojboji, trhu i nadhozu.

Nezapomenutelné okamžiky

Brit Tom Daley získal s partákem zlato v synchronizovaných skocích z desetimetrové věže, ale nezůstal jen u skvělého sportovního počínu. Zaujal i tím, když si během závodu žen upletl pouzdro s motivem britské vlajky, v němž může zlatý poklad uchovávat.

Australská výškařka Nicola McDermottová po každém pokusu vytáhne z tašky blok, udělá si pár poznámek a po závodě své poznatky prodiskutuje s trenérem. Že tato nezvyklá metoda může

přinést ovoce, dokazuje zdolání mety 202 cm a zisk olympijského stříbra.

Německá judistka Martyna Trajdosová používá neobvyklý rituál před nástupem na tatami. Trenér ji chytí za kimono, zatřepe s ní a na cestu jí vlepi na každou tvář políček. Nejedná se však o násilí, ale o svéráznou formu namotivování před zápasem.

Kazašský zápasník Nurislam Sanayev kousl v semifinále kategorie Inda Ravi Dahiya do ucha. Otisk zubů byl na boltci vidět, nicméně Dahiya vyšel ze souboje jako vítěz.

Kuriózní hlášky

„Nedokážu rozeznat, co je nahoře a dole,“ prohlásila americká gymnastická hvězda Simone Bilesová, která v Tokiu získala stříbro ve víceboji. Na jednotlivých náradích nastoupila kvůli psychickým problémům jen na kladinu, kde vybojovala bronz.

„A abych byla upřímná, na zlato jsem mu nevěřila. Když jsem s ním mluvila, zdálo se, že už chce jet domů... A on pak vyhrál – prostě typický Jason,“ uvedla britská cyklistka Laura Kennyová o svém muži Jasonovi, který kraloval v keirinů.

„Jak dlouho trvá žádost o singapurské občanství?“ ptal se norský veslař Kjetil Borch, který získal stříbro ve skifu jednotlivců, poté, co zjistil, že singapurští olympijští vítězové dostávají doma za zlato až milion dolarů.

„Prostě vyrvat si nohy z prdele. Chtěla bych tím inspirovat každého, kdo se stydí běhat. Musíte do toho dát všechno!“ řekla po semifinále závodu na 1 500 metrů běžkyně Kristiina Mäki v přímém přenosu ČT.

„Dědo, dokázali jsme to.“ Americký koulař Ryan Crouser dojal fanoušky, když po zlatém závodě napsal na papír tento vzkaz. Jeho předek ho přivedl k atletice, ale zemřel týden před olympiádou.

„Nejlepší na tom je, že bydlíme od sebe dva kilometry a teď spolu stojíme na stupních vítězů. To je neuvěřitelné,“ prohlásil stříbrný střelec z trapu David Kostelecký, o kuriozitě, když na nejvyšší stupně vystoupil spolu se zlatým Jiřím Liptákem, s nímž takřka sousedí.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Bramboroví!

Veslaři Vraštil se Šimánkem si splnili sen

Dělí je od sebe třináct let! Přesto si jsou velice blízcí. Dali by za sebe ruku do ohně. Obrovská soudržnost a mraky hodin tvrdého tréninku vystřelily Miroslava Vraštila a Jiřího Šimánka, posádku lehkého dvojskifu armádního klubu Dukla Praha, k veslařským výšinám – čtvrtému místu v olympijské regatě v Tokiu!

Na kanále Sea Forest Waterway si svěření Michala Vabrouška splnili sen. Nejenže postoupili do velkého finále, ale ještě v něm dvě lodě předjeli. Od bronzu je nakonec dělily dvě vteřiny a čtrnáct setin. „Sportovně si musíme přiznat, že medaile visela vysoko. Hlavně že jsme to nandali Belgičanům. Vrátili jsme jim porážku z mistrovství světa 2019, kde nám vyfoukli přímý postup na olympiádu,“ těšilo sympatickou posádku.

Čtvrti jste skončili už na dubnovém mistrovství Evropy. Po návratu vás na letišti musel rozesmát transparent: Vítejte bramborovou brigádu! Povedený fór, že?

Vraštil: Moc mě to pobavilo. Věděli jsme, že nás naši blízcí přijedou přivítat, ale že to bude takhle veliké, veselé a vtipné, jsme fakt nečekali. Moc hezký od nich, měli jsme obrovskou radost.

Šimánek: Mě to rozesmálo hodně. Celé to zosnoval můj táta. Mluvil o tom už před finále, že nás bude vítat s transparentem. Já jsem mu sice říkal, že to vidím na bramboru, ale musel to dělat až po závodě, když se to potvrdilo.

Slavy už máte za sebou. Jaké byly?

Vraštil: S rodinou jsme si užili grilování, padlo nějaké pivo. S manželkou jsme také vyrazili k jejím rodičům do Orlických hor. Tam je to taková oáza klidu, celé odpoledne jsme seděli u ohně, pekli maso a povídali. Tchán byl strašně pyšný. Čtrnáct dní chodil mezi místní v olympijském tričku do hospody. (smích)

Šimánek: Bylo to divoké. Slavil jsem dost. Nejdříve s olympioniky, pak s rodinou a kamarády. Krásné zážitky mám i ze Střemovky, kde nás na Olympijském festivalu vítala spousta lidí.

Mezi rozjžd'kou a semifinále nastala kvůli rozmarům počasí čtyřdenní pauza. Asi nic příjemného...

Šimánek: Čekání není nikdy příjemné. Obzvlášť, když si musíte držet váhu. Ale jsme zvyklí, už jsme toho zažili hodně.

Vraštil: Každé ráno jsme byli na vodě. Věděli jsme, co nás může čekat. Složitější podmínky nám spíše pomohly.

V jakém smyslu?

Vraštil: Věděli jsme, že to na pohled ani pocitově pěkné veslování nebude. Potřebovali jsme udělat dobrých temp co nejvíce, aby to jelo co nejrychleji. Líbivá technika musela jít stranou. Bylo důležité, že jsme

Mezi gratulanty nechyběli na letišti zástupci Dukly. Vedoucí trenér oddílu veslování Václav Maleček (vlevo) a zástupce ředitele vedoucího odboru sportu ASC Dukla – podplukovník Petr Hovorka (vpravo).

těžké podmínky zvládli hlavou. Jeli jsme jako prasata, jinak to snad ani říct nejde. (směje se) Ale účel světlé prostředky.

Šimánek: Je to tak. Trénujete na to pět let a v den D jsou podmínky jiné, než byste si představovali. Člověk se od toho musí oprostit a soustředit se, aby za ty dva klacky pořádně zatáhl.

Čeho si nejvíce ceníte na svém partákovi?

Vraštil: Že nad ničím moc nepřemýšlí. Za ty roky, co spolu jezdíme, mě to taky naučil. Sedne a jede. Neřeší, jestli se to někomu líbí nebo ne. Tu krásnou bezstarostnost mu občas závidím. Zpětně si říkám, že jsem byl zbytečně moc přemýšlivý. Nad vším jsem dumal, chtěl mít všechno pod

Přivítání s nejbližšími bylo radostné a dojemné.

Vítací transparent úspěšné olympioniky po příletu moc pobavil.

kontrolou. Jirka si to umí užít tady a teď. V závodě jede na plné pecky. Tenhle směr přemýšlení mi dlouhé roky scházelo.

Šimánek: Míra je extrémně cílevědomý a zkušený borec. Já беру všechno trochu laxně, na lehkou váhu. Dokáže mě správně usměrnit. Jsem díky němu už malinko uvědomělejší.

Po finále z vás sršelo nadšení. David Kostelecký s Jiřím Liptákem si úspěch vychutnávali na balkoně kouřením doutníků. Co vy?

Vraštil: Vímě moc dobře, že kouřili doutníky, protože jsme bydleli vedle nich. Když jsem na balkoně každé odpoledne šlapal na kole, tak to tam dost vonělo. (směje se) My jsme si dali pár piv. Šel jsem poměrně brzy spát. Závodů mě v těchto letech velmi vyčerpávají. Jirka to vzal za mě. Zamířil do vesnice, skoro celou noc strávil v olympijské jídelně. Musel si dát tak čtyři pizzy, aby se konečně pořádně najedl.

Šimánek: Hrozně jsem se na to těšil. Jsme lehké váhy a moc jíst nemůžeme. Po závodě jsem snědl, co se do mě vešlo.

Vesla teď na čas půjdou asi pod zámek, že?

Šimánek: Když dlouho nevesluji, jsem nesvůj. Ondra Synek mi sice radil ať si jdu spíše na kolo nebo si zaběhat, ale já tu vodu potřebuju.

Vraštil: Minimálně tři měsíce na ně nesáhnu. Trenažér taky vidět nechci. Naštěstí nás podpořil i náš trenér. Žádný tréninkový plán na další měsíc neposlal. Je fakt, že jsme ho před podobným krokem varovali. (směje se)

Co dostalo přednost?

Vraštil: Pár dní jsem skoro nic nedělal. Tělo si potřebovalo odpočinout. V září jsem přihlášený na ironmana do Itálie, takže začínám s tréninkem.

Šimánek: Rozmlouvat mu to nemůžu, já relaxuju jinak. (směje se) Hlavně že ho to

baví. Budu mu přát, aby to ve zdraví přežil. Baví ho překonávat sebe sama. Jsem dokonce přesvědčený, že se tomu bude věnovat i po veslařské kariéře.

Příští rok se v Račicích uskuteční mistrovství světa. Uvidíme vás opět v jedné lodi?

Vraštil: Shodli jsme se, že nehodláme naši budoucnost plánovat hodně dopředu. Jirka školu končí, já s ní brzy začnu. Račice chceme dát. Při mistrovství Evropy 2017 tam panovala neskutečná atmosféra, rádi bychom se tam předvedli. Příští rok do toho budeme šlapat podobně, jako tomu bylo teď před olympiádou. Pak se uvidí.

Šimánek: Moc se těšíme. Bude tam rodina, kamarádi. V roce 2017 to byl opravdu neuvěřitelný zážitek. Věřím, že si to užijeme i v příští rok.

Míro, vaše výkonnost je v osmatřiceti letech obdivuhodná. Jak to děláte?

Vraštil: Sám to nechápu. Už na olympiádě v Riu jsem si myslel, že je moje tělo na hraně. Že se už nemůžu nikam posunout fyzicky a tím pádem ani rychlostně. Kupodivu jsem se každým rokem dokázal zlepšovat a letos měl životní formu. Dokonce drželo i zdraví. Zafungovala symbióza s trenérem Michalem Vabrouškem, klapalo i v osobním životě. Kromě Tokia se mnou manželka a dcera jezdí všude. Dobříjí mi to psychické baterky. Moc si to užívám.

Jirko, co byste řekl k ohromné vitalitě svého staršího parťáka?

Šimánek: Míra je neskutečněj. Mně je pětadvacet. Občas cítím, že záda a kolena bolí. On má tuhle dlouhověkost v genech. Jeho táta dokáže ve svém věku také neuvěřitelně sportovat. Ke všemu o sebe dost pečuje, je stoprocentní profík. Musí prostě vydržet co nejdéle. (směje se)

Text: Pavel Král (ASC Dukla)
Foto: ČOV a ASC Dukla

Cesta olympijskou regatou

Vraštil se Šimánkem na čalo svou úspěšnou olympijskou pouť 24. července. V rozjíždce nestačili pouze na úřadující mistry světa a pozdější vítěze Fintana McCarthyho a Paula O'Donovana z Irska a z druhého místa postoupili přímo do semifinále. Organizátoři poté nuceně měnili program kvůli nepříznivé předpovědi počasí. Semifinále nabídlo poměrně dramatickou podívanou. Silný boční vítr a velké vlny výrazně komplikovaly podmínky na trati. Na druhé pozici jedoucí Norové se dokonce vyklopili do vody! V té chvíli čtvrtí Češi mohutně finišovali. V závěru předjeli Poláky a vysněné finále se stalo skutečností. V bojích o medaile pak česká posádka od startu do cíle držela čtvrtou příčku. Na třetí Itálie ztratila 2,12 sekundy. Přesto Vraštil se Šimánkem jásali. Umístění předčilo jejich očekávání.

Vraštil o místo překonal otce. Měl strach, aby úspěch ve zdraví přežil

Povedená květnová dokvalifikace v Lucernu přinesla Miroslavu Vraštilovi pořádnou radost. Bylo jasné, že se podívá na svoje třetí olympijské hry v kariéře (startoval už v Londýně a Riu). V počtu účastí tým dorovnal svého otce. Ten reprezentoval Československo v Mnichově 1972, Montrealu 1976 a Moskvě 1980. „Je moc šťastný, že se nám to takhle povedlo. Nejvíce ho potěšily telefonáty a esemesky od lidí, které dlouhé roky neviděl. Drží ho to při životě,“ smál se úspěšný pokračovatel rodinné veslařské tradice. Čtvrtým místem v olympijském závodě navíc svého otce o jednu pozici překonal. Ten byl nejlépe pátý na olympiádě v Moskvě. „Měl jsem strach, aby to ve zdraví přežil a já mu nepřivodil infarkt. V lehkých vahách je to zpravidla hodně vyrovnané. Pro fanoušky a hlavně rodinné příslušníky se jedná o enormní nervové vypětí. Vyplaví to spoustu emocí, což je na sportu nejkrásnější. Táta si to po téhle stránce určitě moc užil,“ je přesvědčen.

Fuksa chtěl medaili jako Doktor

Podruhé ale kouše páté místo

Nevraceli se do Nymburka zrovna rozesmátí. Přesto kanoističtí sourozenci Martin a Petr Fuksovi v Tokiu nezklamali.

Bylo hrozné horko a vlhko. Od moře většinou foukal nepříjemný protivítr. Podmínky ale měli všichni stejné. Dvě Martinovy jarní zlaté medaile z mistrovství Evropy byly v Japonsku zapomenuty, nikdo nebral ohled ani na dvě Petrova stříbra ME do 23 let.

Starší ze sourozenců snil o medaili. Patřil k největším českým medailovým nadějím, ale stejně jako před pěti lety na OH v Riu skončil pátý. V deblu byli závodníci Dukly Praha klasifikováni desátí a Petr to v singlu dotáhl do čtvrtfinále.

Ve finále síla nepřišla

Martin nebyl sám, kdo nejásal. Jeho velký soupeř, famózní Sebastian Brendel, německý obhájce olympijského zlata a mnohonásobný šampion, do finále ani nepostoupil. Osmadvacetiletý Fuksa závodil s lodí ve speciálním olympijském designu, i když do Tokia dorazila na poslední chvíli.

Měla pro něj osobní význam. Design kanoje totiž navrhovala jeho manželka Anička, která studuje reklamní fotografii. „Pro mě je černá barva symbolická. Vloni zemřel

Aniččin děda, a tak jsme tmavý povrch udělali kvůli němu. A na českou trikoloru jsem pochopitelně hrdý,” vysvětlil Fuksa.

Zvládl semifinále a chystal se na kilometrový závod, na nějž se připravoval dlouhých pět let. Jenže kvartet soupeřů mu ujel. Nejrychlejší byl Isaquias Queiroz z Brazílie, pro stříbro si dojel Číňan Liou Chao, bronzový byl Moldavan Sergej Tarnovschí a čtvrtý Francouz Adrien Bart.

„Čekal jsem, že Brazilec bude skvělý a vyhraje, ale mrzí mě, že mě předjeli ostatní.

Jsem pátej a nejsem tak dobrej," popisoval Martin smutně finále, v němž soupeři rakeťově odstartovali. I když se vydal ze všech sil, šance na medailový útok byla tatam.

„Dal jsem do toho všechno. Skončilo to tak, jak to mělo skončit. V semifinále jsem soupeře dojížděl, takže mi to dalo stodesetiprocentní pocit. Cítil jsem hroznou sílu, ale ve finále to nepřišlo," dumal po závodě.

Pomoci by mohla změna trati

Pravdou je, že ke skvělému výsledku je potřeba i kus pověstného štěstíčka. Pro českou jedničku je ideální zadní vítr zprava. Jenže na kanálu foukalo proti. „Doufal jsem, že se to změní. To se na chvíli stalo, ale nestihli jsme odjet finále. Pak už se to zase otočilo," konstatoval smířlivým hlasem.

„Nad startem se budeme muset zamyslet, aby nemusel tolik dohánět," vykládal po závodě Petr Fuksa starší, závodníkův trenér a otec v jedné osobě. „Půjdeme víc do rychlosti. To mu se starty může pomoci.“

I děda Josef přišel s nápadem, který vyplývá z toho, že se místo kilometru bude jezdit pětistovka. „Trošičku změníme trénink a Martinovi vysvětlíme, co je potřeba.“ Naděje na zisk vytoužené olympijské medaile spočívá v tom, že právě pětistovka je jeho nejsilnější disciplínou. Na ní získal drtivou většinu titulů.

Hrozně vyspělá, rychlá a velká hovada

Petr považuje tokijské vystoupení za velice dobrou zkušenost. „Užil jsem si už jen to, že jsem se mohl s takovými borci v rozjíždce a ve čtvrtfinále poměřit. Tam jsem jim docela stačil, jen mi nevydržely síly," ohlédl se olympijský nováček za druhým vystoupením.

Teprve dvaadvacetiletý závodník dobře poznal, že ho ještě čeká hodně práce, aby se dotáhl do absolutní špičky. „Tihle kluci jsou hrozně vyspělá hovada. Fakt rychlá, velká. Já do toho snad ještě dozraju. Víc natrénuju a za tři roky na další olympiádě v Paříži už budu o kus dál," přemítal.

Desáté místo v deblu je super

Na společné vystoupení pod pěti kruhy se sourozenci moc těšili. Toužili si to rozdat s nejtěžší konkurencí ve finále, ale do osmičky nejlepších se nekvalifikovali. V běčkovém finále dojela dvojice Fuksa Teamu druhá, a tak si bratři domů odvezli desáté místo.

„Naším cílem bylo jet v áčku. V semifinále jsme makali, co to šlo, a zajeli si osobní rekord. Po této stránce nám nemůže nikdo nic vytknout, ale kluci byli tady rychlejší. S tím se musíme smířit," přemítal Martin.

„Nebudeme si ale nic nalhávat," pokračoval. „Když nám nevyšlo semifinále, byli jsme z toho smutní a skleslí. Je těžké se namotivovat na finále B. Nechci, aby to vyznělo blbě, ale to nikoho nezajímá, každý chce jet o medaile. Na druhou stranu je desáté místo na olympiádě super," našel pozitivum.

V dalším úsilí je ale tokijské vystoupení nezastaví. „Kanoistika nás hrozně baví, chceme se dál zlepšovat," burcoval Martin. „Já osobně chci jít dál, dokud si olympijskou medaili nepověším na krk.“

A ještě prozradil, proč závodil se šátkem s lebkami na hlavě. „Myslím, že je to úplně jasný, proč jsem si ho vzal. Chtěl jsem dokázat to samé co Martin Doktor," zmínil dojatě dvojnásobného olympijského vítěze.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: ČOV a Jan Kasl/Red Bull

Fuksa Team natáčil filmový dokument

Ještě než Fuksa Team vyrazil do Tokia, stal se rodinný klan předlohou pro stejnojmenný dokument.

„Moc se mi to líbí," prohlásil Petr. „Při natáčení byli kameramani blízko i při našich běžných činnostech, jako je třeba jídlo nebo když si povídáme. Byl to nezvyk a zkraje jsem se trochu styděl.“

Jestli obstál jako herec, prý ale může těžko posoudit. „To budou muset posoudit až diváci," culil se. Martin kromě role účinkujícího pomáhal filmařům s odbornějšími kanoistickými záležitostmi.

Oceňuje, že v jeho sportu se ještě nic podobného nenatáčelo. „Jsem rád, že jsme se stali průkopníky. Je to dobrý nápad udělat film o našem rodinném týmu. Myslím, že se bude líbit.“

Dukláci

ATLETIKA

Irena Gillarová

Marcela Joglová

Pavel Maslák

Vít Müller

DRÁHOVÁ CYKLISTIKA

Tomáš Bábek

GOLF

Klára Spilková

MODERNÍ PĚTBOJ

Jan Kuf

Martin Vlach

VODNÍ SLALOM

Tereza Fišerová

SPORTOVNÍ STŘELBA

David Hrčkulák

David Kostecký

Petr Nymburský

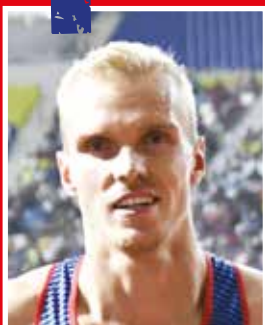
Nikola Šarounová

pod pěti kruhy

Nikola Ogrodníková

Patrik Šorm

Barbora Špotáková

Jakub Vadlejš

Vítězslav Veselý

MTB (horská kola)

Ondřej Cink

Jitka Čábelická

RYCHLOSTNÍ KANOISTIKA

Josef Dostál

Martin Fuksa

Petr Fuksa

Radek Šlouf

VESLOVÁNÍ

Jan Cincibuch

Jan Fleissner

Jakub Podrazil

Jiří Šimánek

Miroslav Vraštil

Paráda v pětiboji

Vlach s Kufem blízko stupňů vítězů

Dvě pozice v elitní desítce. To je bezpochyby skvělý olympijský počin moderních pětibojařů Dukly Praha. Oba ve finálové disciplíně útočili na stupně vítězů. Nakonec z toho bylo v podání Martina Vlacha páté a Jana Kufa osmé místo. Vyhrál Brit Joseph Choong před Egyptanem Ahmadem Aldžandjem a Korejcem Čon Ung-tem.

U závodníků z pražské Julisky se mířila spokojenost s pocitem, že kdyby se tokijské vystoupení vydařilo o něco líp, mohlo to být třeba na medaile. Ale na olympiádě žádné kdyby neplatí. Zvláště ne v moderním pětiboji.

Dejme slovo všestranným sportovcům. Mimochodem oba počítají s účastí na OH v Paříži, které se uskuteční už za tři roky. Budou mít tak další šanci navázat na své předchůdce: zlatého Davida Svobodu z her v roce 2012 v Londýně a Libora Capaliniho, který vybojoval v Aténách 2004 bronz.

Tricetiletý Kuf, bronzový medailista z mistrovství světa 2014, jehož v přípravě trápilo koleno, má za sebou už vystoupení pod pěti kruhy před pěti roky v Rio de Janeiro. Tam ho zradil neposlušný koník.

O šest let mladší Vlach, který má na kontě třetí příčku z předloňského ME, byl olympijským nováčkem. Navíc se musel vypořádat s dubnovým zraněním pravého ramene. Po pádu z koně musel na operaci s přetřhanými vazy.

Šerm

KUF: Základní kolo mi vyšlo. Cítil jsem se dobře, byl jsem pozorný a dařilo se mi držet koncentraci. Občas jsem byl na průběžném prvním místě. Celkové skóre bylo 23:12. Byl jsem šestý, a to byl skvělý základ.

VLACH: Ze začátku se mi dařilo. Možná i proto, že jsem narážel na papírově slabší soupeře. Ke konci jsem ale cítil únavu a ztratil víc, než jsem předpokládal. Bilanci jsem měl 16:19.

Plavání

KUF: Ve venkovním bazénu ovlivňuje výkony počasí. Foukal vítr, někdo závodil v dešti. Zaplavával jsem dobrý čas.

VLACH: Nebyl to v porovnání se soupeři oslnivý výsledek, ale plaval jsem

Martin Vlach se skvělým běžeckým výkonem posunul na fantastické 5. místo.

myslím slušně. Řekl bych tak, na co jsem aktuálně měl.

Parkur

KUF: Byla to nejtěžší soutěž za poslední roky. Muselo se skákat o dvacet centimetrů výš než obvykle. Tak vysoké překážky pamatuju naposledy v Rio de Janeiro. Koně Crackyfy jsem si pamatoval ze soutěže žen, kde Maďarku dost pozlobil. Nebyl jsem z toho úplně nadšený, zvláště když po první jízdě ještě dvacet minut funěl. Byl chudák úplně vyřízenej. Při opracování jsem se snažil, aby si odpočinul. Spíš jsem ho trochu uklidňoval, a taky sebe.

Přesto jsem byl trochu nejistý, ale samotná jízda nám vyšla skvěle. Ukázalo se, že je to dobrý skokan. Ztratili jsme jen pár sekund za překročení časového limitu. Měl jsem strašnou radost, jak se nám povedla čistá jízda.

VLACH: Nastupoval jsem jako sedmadvacátý a byl relativně nervózní. Ovšem v sedle Faromea jsem si jako jeden ze tří jezdců připsal maximální možný počet bodů a polepšil si na devatenácté místo. Koník byl opravdu fantastický. Dokonce mě i někde zachránil. Zatímco soupeři většinou chybovali, rozdíl v pořadí se zmenšily. Posun byl pro mě obrovskou vzpruhou. Za čistou jízdu jsem byl nesmírně rád.

Kombinovaná disciplína (běh+laserová střelba)

KUF: Vybíhal jsem třetí a měl radost, že jsem tak vysoko. Po medaili jsem skutečně sahal. O tom se mi ani nesnilo, že bych vůbec měl tuhle možnost a ona tady byla. První tři střelby byly v pohodě a i po běžecké stránce to vypadalo dobře. Jenže při poslední položce mi to nevyšlo. Pořádně nevím, co se tam stalo. Možná jsem přiběhl v moc vysokém tempu a nebyl schopný se správně zpevnit. První rány byly o kousíček, nebylo to úplně vedle, ale ani jedna tam nepadla. Možná jsem pak trochu zazmatkoval, ale to už je stejně fuč. Naděje na medaili v tu chvíli zhasla. Přitom chyběl malinký kousíček...

Jan Kuf atakoval medailové příčky i díky čistě zvládnutému parkuru.

VLACH: Věděl jsem, že mám kam běžet a mohu jít hodně dopředu. Bohužel jsem střílel trochu hůř, než je můj dlouhodobý průměr. Nebyla to sice žádná katastrofa, ale na druhou stranu musím být spokojený s během. Díky němu jsem se rychle prokousával dopředu. Z devatenáctého místa jsem se posunul o čtrnáct příček. Nakonec to stačilo na páté místo. K medaili mi chyběl jen kousek, ale popravdě jsem dobíhal na pokraji sil. Už jsem toho měl plné zuby.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Filip Komorous

KUF: Smutek se mě dlouho držet nebude

Osmé místo je parádní výsledek. Závod byl neuvěřitelný. Ten zážitek je tak strašně silný, že na něj nikdy nezapomenu. Bojoval jsem o olympijskou medaili. Byla blízko, takže lehký smutek nezastírám. Ale dlouho se mě držet nebude. Každopádně si myslím, že jsme neudělali ostudu, vždyť Martin senzačně vystřelil na páté místo. Věřil jsem, že bych se před ním mohl udržet, a málem to vyšlo. Jenže v posledním kole mě to už lehce semlelo. V Paříži by to mohlo dopadnout líp. Bude mi třiatřicet, a když vydrží zdraví, bude to myslím věk tak akorát. Vyhrávají i starší kluci. Otázkou je, jak se vypořádáme s novým formátem pětiboje.

VLACH: Před kombi se na ztrátu nikdy nedívám

Z olympiády chce každý medaili. To se mi sice nepodařilo, ale po jarním marléru jsem byl rád, že jsem do Tokia mohl vůbec odcestovat. K bronzu mi chybělo nějakých osm vteřin. Běh a střelba jsou moje silná stránka. Před kombinovanou disciplínou jsem se ale na pořadí nedíval. Rozestupy jsem neznal, jen jsem si zkontroloval, s jakým hendikepem vybíhám. Bylo to asi minuta a sedm vteřin, takže jsem věděl, že ztráta není velká. Jednotlivé odstupy ale raději nikdy neřeším. Mohlo by mě to stresovat.

Kanoistka Fišerová myslela výš

Šesté místo se ale počítá

Když je něco poprvé, má to zvláštní příchuť. Taková byla v případě kanoistky Terezy Fišerové tokijská olympiáda.

Kvůli restrikcím byla hodně netradiční už sama o sobě, ale dejme slovo závodnici Dukly Brandýs nad Labem, jejíž premiéra nedopadla vůbec zle. Šesté místo se počítá.

„Na kanálu jsem byla mezi prvními a už od 8. července jezdila. Zvláštní to bylo v tom, že jsem se pohybovala jen mezi hotelem a závodištem. Trvalo to asi čtrnáct dní a bylo to náročné na psychiku. Bublíny jsem se trošičku bála, ale nakonec to docela uteklo,“ začala své vyprávění svěřenkyně trenéra Lukáše Kubříčana.

Z hotelu se po dvou týdnech stěhovala s dalšími vodními slalomáři do olympijské vesnice. „Pozitivní bylo, že jsme tam měli přece jen větší volnost. Dalo se vyjít na procházku a příjemnější bylo i to, že se dalo vypravit na jídlo, kdy měl člověk chuť. Předtím jsme to totiž měli určené na čas po skupinách,“ pokračovala třiačtyřicetiletá závodnice.

Ve vesnici se ale situace záhy změnila. „V době, kdy se v české výpravě začaly objevovat pozitivní případy na koronavirus, jsme se museli přestat stýkat s jinými sportovci. Ovšem v rámci apartmánu jsme si s dalšími českými vodními slalomáři udělali takovou bublinu v bublině,“ líčila rodačka z Roudnice nad Labem.

Symbolická šestka. Vodní slalomářka Tereza Fišerová dojela na stejné pozici i při své olympijské premiéře mezi kanoistkami.

Štěně border kolie jako zlatá medaile

Olympiádou sezona pro Terezu Fišerovou zdaleka neskončila. Po návratu z Tokia si dala týden zaslouženého volna, ale během něj ji čekaly i příjemné povinnosti. A začaly hned po příjezdu z letiště.

„Jen jsem se doma osprchovala a rovnou jela na roudnické náměstí. Zástupci města mi připravili příjemné překvapení. Čekalo na mě asi sto lidí, tleskali mi a byla parádní atmosféra. Tam mi vlastně došlo, že šesté místo je vlastně skvělé. Lidé to vnímali jako nesmírný úspěch a říkali, že jsou na mě hrdí,“ culila se slalomářka.

„Potěšilo mě, když vyprávěli, jaká jsem bojovnice a že u mé finálové jízdy brečeli. Hrozně mě dojalo, že závod se mnou tak emočně prožívali. A já přitom ty lidi ani pořádně neznám. Přišla tam i triadevadesátiletá stařenka. Překvapilo mě, že si ve svých letech udělala čas a sebrala energii, aby se na mě přišla podívat,“ divila se Tereza.

Během přivítání se fotila s fanoušky, rozdávala autogramy a podepsané kartičky. „Největším překvapením byl dar od města Roudnice. Měla jsem slíbeno, že když se vrátím s medailí, koupí mi štěně border kolie. Ale i přesto, že jsem dojela šestá, mi dali dárek. Byla jsem z toho dost naměkko, protože jsem si tohoto psa hrozně přála. To je teď moje zlatá medaile,“ dodala šťastná kanoistka.

I v dalších dnech pokračovala na olympijské vlně. Jednak sledovala televizní přenosy z Tokia a fandila hlavně českým vodákům a také navštívila Olympijský park v pražské Stromovce. Pak už se vrátila na vodu. Ve Slovinsku vyhrála ME do 23 let, ještě ji čeká mistrovství ČR, světový šampionát a dva díly Světového poháru.

„Obavy z náказы jsme pochopitelně měli a dávali si pozor, což je logický. Byla by ohromná škoda, kdybychom o závod přišli přímo v dějišti her, ale situaci pak český tým dobře zvládl,“ vykládala Tereza Fišerová, u níž se pět dní před startem ohlásila nervozita.

Trpěla nespavostí a před první kvalifikační jízdou tréma vyvrcholila. „Ani jsem nevěděla, jak se drží pádlo. Bylo to pro mě něco nového, olympijský závod je přece jen jiný level než šampionát,“ přiznala.

„I tak jsem zajela dobrý čas a na druhou rozjížděku jsme se domluvili, že budu víc pádlovat, abych si vyzkoušela, jak by to mohlo vypadat v semifinále. Nakonec jsem po poslední brance skoro couvala do cíle, abych pak nemusela startovat první,“ smála se.

Na semifinále se dobře vyspala. Cítila se skvěle, i když se jí po cestě na kanál hlavou

honily myšlenky, aby nic nepokazila. „Tlak byl zase úplně jiný, ale nebyl tak silný. Jízda nebyla klidná, ale zvládla jsem to na druhou pozici. Trenér na mě ještě křičel, ať nejedu tak rychle.“

V přestávce čas strašně letěl. „Před finále jsem se snažila trochu si odpočinout a na jednu bylo půl hodky do startu. Kupodivu jsem cítila takovou vnitřní pohodu a chtěla předvést to nejlepší, co umím. Ovšem hned za jedničkou jsem se bohužel dostala moc doleva a nestíhala třetí povodnou branku,“ popisovala kritické místo.

„Nebylo to ze stresu, i když si to spousta lidí může myslet. Akorát jsem si myslela, že bude váleček tak silný, že mě musí převést doprava. Jenže jsem tam neudělala patřičný náklon a nezafungovalo to. Po třetí brance jsem věděla, že to na medaili nebude. Chtěla jsem dojet aspoň co nejvýš, ale pak přišly dva doteky a poslední protivodu

jsem jela na esíčko, což už spíš byla ztráta koncentrace,“ krčila rameny.

S odstupem si je jistá, že finále nezkazila kvůli nervozitě. „Byla jsem vyrovnaná, ale náš sport je někdy nevyzpytatelný. Kolikrát stačí pár centimetrů a voda vás hodí úplně někam jinam, než si myslíte. Někdy to prostě nevyjde a já si nechala to nejhorší na finále,“ konstatovala.

„Šesté místo mě trošičku zamrzelo. Na druhou stranu je mi třidvacet a jsem moc ráda, že jsem mohla v Tokiu závodit. Z olympiády si odnáším nesmírně cennou zkušenost a pozitivní dojmy. Věřím, že když budu dál makat, podaří se mi jednou všechny poznatky zužitkovat. A třeba to příště vyjde,“ usmála se.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: ČOV, CPA a archiv Terezy Fišerové

Biker Cink útočil na bronz

Naděje zhatil defekt

Výraz ve tváři odrážel vše. Nešťastný u trati v Izu usedl do trávy, bezmocně hleděl do prázdna. Jako by nemohl uvěřit, co se před pár vteřinami přihodilo. Biker Ondřej Cink si jel v šestém kole olympijského cross-country za vidinou bronzové medaile. Jenže ho zabrzdl nečekaný defekt. Zadní kolo, respektive naprasklý ráfek, nevydrželo nápor náročného terénu a bylo po nadějích. „Člověk tohle nemůže ovlivnit,” smutnil po dechberoucím závodě třicetiletý závodník pražské Dukly.

K osudnému momentu došlo necelých šest kilometrů před cílem. Cink do té doby bojoval jako lev. Po nešťastném začátku, kdy jej krátce po startu přibrzdil Francouz Jordan Sarrou, musel špici dotahovat. Ve druhém kole se už ale posunul na 6. místo. V čele se střídali Švýcaři Flückiger se Schurterem a budoucí vítěz, Brit Thomas Pidcock. Právě on začal brzy úřadovat. Společně s Flückigerem zbytku pole odjeli a Cink měl co dělat, aby stíhal trojici usilující o bronzovou příčku.

Velmi mu napomohla okolnost na konci pátého okruhu. Své soky, kteří při průjezdu rovinou taktizovali, konečně sjel a záhy

nastoupil. V úmorném vedru čísla z českého bika obrovská touha, sil měl podle všeho dost. Pak ale přišel osudný moment.

Defekt. Cink dál nemohl pokračovat. „Mrzí to moc. Bohužel mi nepřálo štěstí. Nebýt toho, asi bych třetí místo dal. Fyzicky jsem

TOP MOMENTY OLYMPIJSKÉHO CROSS-COUNTRY

Zaváděcí kolo: Závod má pro Ondřeje Cinka smolný úvod. Po kolizi s Francouzem Sarrou ztrácí na čelo 12 vteřin.

První kolo: Kamenitou pasáž nezvládá horký adept na zlato – Nizozemec Mathieu van der Poel. Pád přes řídítka jej odsunuje na chvost startovního pole. Ač pokračuje dál, nakonec závod kvůli bolestem nedokončí.

Druhé kolo: Cink je devátý, ztráta na vedoucího Flückigera činí 17 vteřin.

Třetí kolo: Jedenadvacetiletý Brit Thomas Pidcock velí k nástupu. S ohromnou lehkostí zvládá stoupání i sjezdy. Se Švýcarem se ostatním vzdalují. Cink projíždí jako pátý.

Čtvrté kolo: Vedoucí duo je daleko. Cink je šestý. Od bronzové pozice jej ale dělí pár metrů.

Páté kolo: Cink pořád visí na gumě. Ne a ne trio před sebou sjet.

Šesté kolo: Konečně se to českému jezdci daří. V cílové rovině využívá taktizování soupeřů. Posléze nasazuje k trháku. Jenže přichází nečekaný defekt zadního kola. Ze třetího místa Ondřej Cink nuceně odstupuje ze závodu.

Sedmé kolo: Za zlatem suverénně míří britský mladík Thomas Pidcock. V cíli činí jeho náskok na druhého Švýcara Flückigera dvacet vteřin. Třetí nečekaně dojíždí Španěl Valero.

Zapletal: Hrozný okamžik, ale stává se to

Trenér Viktor Zapletal v depu jen těžko rozdýchával Cinkovo neštěstí. „Hrozný okamžik,“ přiznává.

Byl jste první, kdo Ondřeje utěšoval. Co jste mu říkal?

To si nevybavuji, ale myslím si, že nic podstatného a ani teď by mě nic duchaplného nenapadlo. Spíš bylo důležité, že na to nebyl úplně sám...

Jak velkým šokem pro vás byl nešťastný okamžik, kdy došlo k defektu?

Velmi nás to mrzí, v cyklistice se to občas stává. Musíme s takovou situací nechtěně počítat. Zažil si ji každý cyklista. Ovšem v případě olympijského závodu je to samozřejmě bolestivé více.

Ondřej byl a musel být totálně zdrcený. Existuje v tomto případě vůbec nějaká náplast na duši?

Samozřejmě že ano. Je to čas, další velké závody a další výzvy. Docela se na to těším.

Podobné defekty se na vrcholných akcích často nestávají. Šlo o souhru náhod?

Ano. Nejednalo se o jezdeckou chybu Ondry, ani o náhodné proražení. Došlo prostě k materiálové vadě. Tady je nutné dodat, že jde o materiál světové firmy, na kterém Ondřej běžně závodí bez problémů celou sezonu.

Sil měl podle všeho dost. Asi souhlasíte, že by si jel minimálně pro bronz...

Ondra je závodní typ. Pokud cítí šanci, jde za ní s maximální odhodlaností. To nastalo i v Tokiu. Je jisté, že by o medaili bojoval.

Je po nadějích, zadní kolo nevydrželo.

Pohledem DuklaSportu

Hořký příběh, Cink ale může ještě všem ukázat

Sportovní život podobně hořké příběhy přináší. Je k vzteku, když o úspěchu či neúspěchu nerozhodne aktuální výkonnost, ale peripetie, kterou nemůžete ovlivnit. Řeč je samozřejmě o smolném defektu bika Ondřeje Cinka v olympijském cross-country. Dřete jako kůň, derete se vpřed, a když se vám konečně podaří vklínit na medailovou příčku, přijde technická závada. Rázem jste ze hry, celoroční příprava na vrchol sezony je v prachu. Vnitřní pocity závodníka musí být v daný okamžik hrůzostrašné. Třicetiletý Cink se k nešťastné chvilce postavil jako správný chlap. Zaslouží obdiv za slova, že takové momenty ke sportu patří. Jasně tím demonstroval svoji vyzrálost. Pokud nepoleví, může všem ještě ukázat. Jak na vrcholných závodech, tak na Hrách v Paříži. Starý nebude.

na tom byl velmi dobře,“ prohlásil po svém třetím olympijském vystoupení. „Ke sportu tohle patří,“ přiznal záhy chlapecky.

Zklamání ale muselo být obrovské. Cink na olympiádu tvrdě dřel, netajil se medailovými ambicemi. Nešlo o žádné přehánění. Vždyť mu v průběžném hodnocení Světového poháru patřila druhá příčka. „Prožívám nejlepší sezonu v kariéře. Placku bych moc chtěl,“ říkal těsně před odletem do Tokia. Bohužel to nevyšlo. Ne jeho vinou. To mrzí ze všeho nejvíce.

Po návratu se setkal s vlnou solidarity. Velké ovace sklídl hlavně na oblíbené trati ve Stupně, kde začínal svoji kariéru. V srpnu tam absolvoval přípravný závod. „Atmosféra byla skvělá. Každý mě poplácával po zádech. Věřili, že bych ten bronz dal. Příjemná náplast na duši,“ netajil. On sám už olympijskou tragédii vypustil z hlavy. „Byl jsem v pohodě už po přeletu. Lidi se na to samozřejmě hodně ptají, ale je to pryč. Život jde dál.“

*Text: Pavel Král (ASC Dukla)
Foto: ČOV a archiv Ondřeje Cinka*

Kamenitá pasáž byla velmi náročná na techniku.

Letem světem TOKIEM

honzakuf

My jsme ready 🔥
Zítra šerm, sobota zbytek, tak
nás sleduj 💪

nikolaogrodnikova

Železného holky na
Olympiádě.....naše první 😄
společná

nikolaogrodnikova

Tokio bejbe 🇯🇵 🌟🌟🌟

Těším se....Ale až budu
ve vesnici-cesta bude
náročná 🐢

🔥 Základní kolo šermu
je za námi 🔥 A nebylo
to vůbec špatný 🤔💪
Dneska odpočinek a zítra
hurá na zbytek, buďte s námi,
necháme tam všechno 🌟

pfuksa

Mám za sebou svojí první
olympiádu! Jsem neskutečně
šťastnej, že jsem tu mohl
být 😄 Vydal jsem ze sebe
maximum a nasbíral plno
nových zkušeností do dalších
let! 🙏
díky!! @mfuksa ❤️

marcela_joglova

Poslední proběhnutí 🇯🇵 🏃

andrejcinik

Jsme tady 🇯🇵 🙌
cesta byla dlouhá, ale bez
komplikací 🙏 budu vás
informovat, jak to jde po
prvním tréninku na trati
💪 😊

jitka_cabelicka

Tak jsme se dočkali!! Dnes první oficiální trénink na trati. Z minula jsem tu měla několik restů a dá se říct že jsou napravený 😊 Ještě to chce teda trochu uhladit, hlavně dopady 😂 a zrychlit, jak dolů tak nahoru 😊 ale to se do úterka stihne 😊

l_dostal

🙏🏻😂 Je tam finále! Po nervózní jízdě, ale jistém postupu se na něj oba s @radekslouf těšíme. Poslední kilák sezóny! V dráze číslo jedna pořčíme i za Vás 😊. Držte palce 😊

tomasbabek

Tak už letíme ➡🇯🇵 do Tokia 🙏🏻

l_dostal

Díky Radku! 🇮🇹 Tokyo 2020

jirkasimánek

Letní tábor 2021

spilkovaklara

Přes 40 stupňů každý den, 7 hodin denně na přímém sluníčku, vstávání ve 4 ráno. Díky lidem za všechny ty zprávy a podporu! Hrajeme nejvíc srdcem a necháváme na hřišti všechno co můžeme.. a tentokrát nejen pro sebe ale i pro tu naši úžasnou zemi! 🇨🇪

l_dostal

Mistr mokrá tričko 😂😂 Na závodisti je voda slaná, tak musíme po tréninku mejt lodě. A když je takový vedro, tak rovnou i sebe 😊

fiserka123

Zítra nám tu zase trošku přitopí 🙏🏻😂 ale už mam odzkoušeno jak se zchladit 😂😂 Vašeho času mě uvidíte na startu v 6:30 🐵 mé

Nakonec 5. místo a zážitek na celý život.

Zimní královny

Neumannová si s Kosteckým dala pivo... Už při Hrách v Atlantě

Sama podobné pocity milovala. V bohaté a úspěchy protkané kariéře si jich užívala měrou vrchovatou. Není tedy divu, že okamžik, kdy David Kostecký pózoval na olympijské střešnici se stříbrnou medailí, vyvolal v Kateřině Neumannové, legendární běžkyni na lyžích, pořádné emoce i krásnou vzpomínku. „Hned jsem mu psala. Známe se dlouho. Ještě z doby, kdy jsem aktivně sportovala. Na Hrách v Atlantě jsme spolu dokonce seděli na chodbě, povídali a popíjeli pivo,“ usmívá se Kateřina Neumannová, vítězka ze ZOH v Turíně 2006. Dramatické finále sledovala v práci ve své kanceláři. „Sama jsem si u toho křičela. Pak jsem se tomu smála. Přišlo mi to vtipné a veselé. Moc jsem to Davidovi přála.“ Kostecký, olympijský

vítěz z Pekingu 2008, získal další cenný kov v šestačtyřiceti letech. O dva roky starší Neumannová k husarskému kousku českého brokaře říká své. „S Jirkou Liptákem působili velmi sympaticky. Šlo o ukázkou obrovského klidu, přehledu a koncentrace. Tu z mého pohledu v boji o zlato David už trochu ztratil. Těšilo ho, že jsou s kamarádem na prvních dvou místech. Opravdu krásný zážitek,“ doplnila jedním dechem.

Velké sympatie chová Neumannová, v současnosti pracující na ministerstvu obrany (na starosti má armádní sport), rovněž ke stříbrné tenistce Markétě Vondroušové. „Známe se velice dobře ze Štvanice, kam jsem roky vozila svou dceru. Markéta je skvělá holka. Její cestu pavoukem i další tenisové bitvy jsem si moc užívala.“

Jedna z nejvýraznějších osobností českého sportu z přelomu století ví, jak těžké je dosáhnout mezi elitou na stupně vítězů. Sama podobnou slast zažila šestkrát! „Každá medaile, a nemusí být hned zlatá, je pro fanouška zážitkem. Stejně tak pro mě. Velmi mě třeba dostal bronz šermíře Alexandra Choupenitche.“

Všechno ale ne vždycky klapne. Kolikrát v aktivní kariéře Neumannová lamentovala nad špatnou mázou. Dokonale se tak uměla vžít do zmaru bikera Ondřeje Cinka, jehož ze hry o přední příčky vyřadil jiný zádrhel, defekt zadního kola. „Byla jsem z toho opravdu smutná. Přišlo to v nejnevhodnější okamžik. Saháte po bronz a vmžiku jste ze hry. Bohužel i to se ve sportu stává.“

Neumannová byla vůbec první českou sportovkyní, které se povedlo zúčastnit letních (1x) i zimních her (5x). Olympiádu považuje vždy za výjimečnou událost. „Hry v Tokiu jsou specifické, ale specifická je celá doba. Pro sport je obecně strašně dobře, že se vůbec konají, i když zdaleka ne za podmínek, které každý může mít rád. Pro celou jednu generaci sportovců by se v opačném případě jednalo o velkou tragédii,“ má jasno legenda.

Nezapomenutelné. Legendární běžkyni na lyžích Kateřinu Neumannovou vítá v cíli coby vítězku volné třicítky na zimních olympijských hrách v Turíně 2006 její dcera Lucie. Snímek, který obletěl svět, má své kouzlo i dnes. Mnohým znovu naskočí husí kůže.

si užívaly roli fanoušků

Samková moderovala na Olympijském festivalu: S dětmi to bylo super

Během Her v Tokiu si s úspěchem stříhla roli moderátorky. Eva Samková, šampionka ze Soči 2014 a držitelka bronzu z Pchjongčangu 2018 ve snowboardcrossu, se coby průvodkyně Olympijským festivalem v Praze a Brně rozjela stejně jako ze svahu na prkně. Pořad následující v České televizi po sportovní relaci Branky, body, vteřiny se stal velice sledovanou estrádou jejího vtipu, šarmu a samozřejmě dovedností.

Prostřednictvím sympatické závodnice armádního klubu Dukla a díky spolupráci dalších špičkových sportovců byly návštěvníkům, hlavně pak dětem, představovány různé disciplíny (47 v Praze, 32 v Brně) z programu probíhajícího sportovního svátku v Japonsku. „Užívala jsem si to. Jak jsou někde děti, je to super. Sranda a různé legrácky u toho nesmí chybět,“ konstatovala zvesela.

Šířitelka dobré nálady

Samková je dobrou náladou proslulá. Ráda ji šíří mezi ostatní. „Když v něčem můžu pomoci a je to ku prospěchu věci, neváhám. Pro profesionální sportovce by to měla být skoro povinnost. Vždyť jde o děti, o nastupující generaci, která to v současné době nemá vůbec jednoduché.“

Moderování vzala na první dobrou, výzvy má ráda. „S Tomem Krausem jsme už dříve natáčeli osmidílný cestopisný dokument. Tohle bylo zase něco trochu jiného. Šlo o třiminutové spoty a byla jsem tam sama. Mělo to být vtipné. Tak doufám, že bylo,“ směje se. „Režisérovi jsem do toho nekecala. Jen jsem plnila přidělené věci podle vlastní fantazie. Fakt jsem se pobavila.“

Olympijský festival měl posloužit zejména mládeži k vyzkoušení si různých sportovních odvětví. V době pandemie, kdy děti nemohly sportovat, akce velice prospěšná a užitečná. „Je potřeba je zase natáhnout k nějaké bohubilé činnosti,“ souhlasí Samková. „To, že si to mohly vyzkoušet na vlastní kůži, bylo moc fajn.“

Vodní sporty pobavily

Držitelka křišťálového glóbu za celkové prvenství v letošním ročníku Světového poháru (dohromady má už ve sbírce tři) se nejvíce pobavila u vodních sportů. „Byl tam takový rybníček s malým modelem kanálu pro vodní slalom. Otcové a jejich ratolesti z toho byli nadšení, maminky už méně. Děti zpravidla suché nevlezly,“ vypráví s nadšením.

Pozorovat olympijské dění v Tokiu z druhého břehu, toho fanouškovského, bylo pro Samkovou nesmírně emotivní. „Určitě jsem to prožívala víc než vlastní závody. Nejsem úplně typ, který by se dojímal. Když ale vidím našeho sportovce a něco se mu povede, tak mám na krajíčku a slzy v očích. Často se mi to opravdu nestává. Je to asi tím, že olympiáda je fakt výjimečná událost.“

Atletické rekordy? Úlet

Nejvíce si užívala vítězství Jiřího Prskavce a Lukáše Krpálka. „Obzvlášť ten Jiří, jak volal mamince. Famózní okamžik. Jeho finálová jízda byla úžasná. Krpoš taky neskutečně. Hodně jsem sledovala i atletiku, protože ji mám už pět let zařazenou v tréninkovém programu. Co tam padalo za světové rekordy, považuji za naprostý úlet. Skvělí byli naši oštěpaři, to je bez debat.“

Neušel jí samozřejmě ani husarský kousek brokových střelců na trapu. „David a Jirka jsou ke všemu takoví týpečci. Jela jsem je vítat na letiště a v duchu si říkala: chudáci, budu je tam otravovat s nějakým natáčením. Oni ale byli úplně zlatý. Nejsou to prototypy superhvězd, ale dva normální kluci. Hrozně hodný. Žijou na Moravě s rodinami, k tomu si střílejí a jen tak mimochodem ještě získají

Snowboardistka Eva Samková je pověstná skvělou náladou. Sportovním životem se doslova baví. Úsměv ve tváři budí dostatečným důkazem. Evka je prostě boží!

dvě nejcennější olympijské medaile. David má ke všemu zrakovou vadu. Prostě borci jak se patří,“ smeká klobouk Samková.

Nenechat se rozhodit

I jí už začala příprava na veledůležitou sezonu. Vrcholem budou zimní olympijské hry v Pekingu 2022 konající se od 4. do 20. února. S největší pravděpodobností rovněž spojené s přísnými opatřeními kvůli hrozbě covidové nákazy. „Hry v Japonsku mohou být pro mě jakýmsi vodítkem, jak a na co se připravit. Testy, roušky a tak dále. Člověk nějaké obavy má. Právě střelci mi říkali, že se tím nesmím nechat rozhodit. Důležité je mít čistou hlavou. Tak je poslechnu,“ říká osmadvacetiletá snowboardová hvězda, která sezonu zahájí testovacím závodem Světového poháru na konci listopadu právě v Číně.

Text: Pavel Král (ASC Dukla)

Foto: CPA

Sportovci Dukly

v olympijských číslech

ATLETIKA

Muži:

Oštěp – finále: 1. Čopra (Indie) 87,58, **2. Vadlejš** 86,67, **3. Veselý** (oba ČR) 85,44, 4. Weber (Něm.) 85,30, 5. Nadím (Pák.) 84,62, 6. Katkavec (Běl.) 83,71, 7. Mardare (Mold.) 83,30, 8. Etelatalo (Fin.) 83,28.

Kvalifikace: 1. Čopra (Indie) 86,65, ...**4. Vadlejš** 84,93,

8. Veselý (oba ČR) 83,04 – postoupili do finále.

400 m př. – semifinále: 1. Warholm (Nor.) 47,30,

...**22. Müller** (ČR) 49,49 – nepostoupil do finále.

Rozběh: 1. Samba (Kat.) 48,38, ... **23. Müller** (ČR) 49,59 – postoupil do semifinále.

400 m – rozběh: 1. Cherry (USA) 44,82, ...**40. Maslák** (ČR) 47,01 – nepostoupil do semifinále.

4x400 m – semifinále: 1. USA (Stewart, Ross, Deadmon, Norwood) 2:57,77, ...**15. ČR (Šorm, Maslák, Desenský, Müller)** 3:03,61 – nepostoupili do finále.

Ženy:

Maraton: 1. Jepchirchirová 2:27:20, 2. Kosgeiová (obě Keňa) 2:27:36, 3. Seidelová (USA) 2:27:46, ...**52. Joglová** 2:39:29.

Oštěp – kvalifikace: 1. Andrejczykova (Pol.) 65,24, ...**14. Špotáková** 60,52, **16. Ogrodníková** 60,03, **19. Gillarová** (všechny ČR) 59,16 – nepostoupily do finále.

CYKLISTIKA

Muži:

Cross country (28,25 km): 1. Pidcock (Brit.) 1:25:14, 2. M. Flückiger (Švýc.) -20, 3. Valero (Šp.) -34, 4. Schurter (Švýc.) -42, 5. Koretzky (Fr.), 6. Cooper (N. Zél.) oba -46, 7. Dascalu (Rum.) -49, 8. Hatherly (JAR) -1:19, ...**Cink** (ČR) nedokončil.

Ženy:

Cross country (20,55 km): 1. Neffová 1:15:46, 2. Freiová -1:11, 3. Indergandová (všechny Švýc.) -1:19, 4. Vasová (Maď.) -2:09, 5. Terpstraová (Niz.) -2:35, 6. Lecomteová (Fr.) -2:57, 7. Richardsová (Brit.) -3:23, 8. Bělomojňá (Ukr.) -3:54, ...**22. Čábelická** (ČR) -9:14.

RYCHLOSTNÍ KANOISTIKA

Muži:

K1 – 1000 m – finále: 1. Kopasz 3:20,643, 2. A. Varga (oba Maď.) -1,788, 3. Pimenta (Portug.) -1,835, 4. Schopf (Něm.) -1,911, **5. Dostál** (ČR) -5,967, 6. Čang Tung (Čína) -7,460, 7. Green (Austr.) -7,717, 8. Vernice (Arg.) -7,860. **K1 – semifinále:** 1. Kopasz (Maď.) 3:24,558, **2. Dostál** (ČR) -0,829. **Rozjízďka:** 1. **Dostál** (ČR) 3:37,342 – postoupil do semifinále.

K2 – 1000 m – finále: 1. Van der Westhuyzen, Green (Austr.) 3:15,280, 2. Hoff, Schopf (Něm.) -0,304, **3. Dostál, Šlouf** (ČR) -0,826, 4. Nádas, Kopasz (Maď.) -1,255, 5. Brown, Imrie (N. Zél.)

-1,987, 6. Cubelos, Peňa (Šp.) -2,047, 7. Borykaj, Jurenja (Běl.) -2,489, 8. Wang Cchung-kchang, Pu Tching-kchaj (Čína) -4,332.

Semifinále: 1. Van der Westhuyzen, Green (Austr.) 3:17,077, ...**4. Dostál, Šlouf** (ČR) -1,163 – postoupili do finále. **Rozjízďka:** 1. Nádas, Kopasz (Maď.) 3:11,877, **2. Dostál, Šlouf** (ČR) -1,548 – postoupili do semifinále.

C1 – 1000 m – finále: 1. Queiroz dos Santos (Braz.) 4:04,408, 2. Liou Chao (Čína) -1,316, 3. S. Tarnovschí (Mold.) -1,661, 4. Bart (Fr.) -1,763, **5. M. Fuksa** (ČR) -4,347, 6. Scheibner (Něm.) -9,317, 7. Enriques (Kuba) -9,510, 8. Čeng Pcheng-fej (Čína) -9,640.

Semifinále: 1. Bart (Fr.) 4:04,026, ...**3. M. Fuksa** (ČR) -0,194 – postoupil do finále. **2. rozjízďka:** 1. Queiroz dos Santos (Braz.) 3:59,894, ...**3. P. Fuksa** (ČR) -14,588. **3. rozjízďka:** 1. **M. Fuksa** (ČR) 4:01,620. **Čtvrtfinále:** 1. Glazunow (Pol.) 4:07,632, ...**4. P. Fuksa** -6,844 – nepostoupil do semifinále.

C2 – 1000 m – finále B: 1. Melantěv, Čebotar (Rus.) 3:30,406, **2. P. Fuksa, M. Fuksa** (ČR) -0,834 (Češi obsadili konečné 10. místo).

Semifinále: 1. Brendel, Hecker (Něm.) 3:26,812, ...**5. P. Fuksa, M. Fuksa** (ČR) -2,115 – nepostoupili do finále A.

Čtvrtfinále: 1. Glazunow, Barniak (Pol.) 3:49,770, **2. M. Fuksa, P. Fuksa** -0,865 – postoupili do semifinále.

Rozjízďky: C2: 1. Brendel, Hecker (Něm.) 3:42,774, ...**3. M. Fuksa, P. Fuksa** (ČR) -10,282.

VESLOVÁNÍ

Muži:

Skif – finále: 1. Ntuskos (Řec.) 6:40,45. **Finále C:** 1. Parry (N. Zél.) 6:55,55, ...**4. Fleissner** (ČR) 7:02,93. Celkově skončil šestnáctý.

Čtvrtfinále: 1. Martin (Chorv.) 7:17,71, ...**5. Fleissner** (ČR) 07:37,01 – postup do semifinále C/D. **Opravy:** 1. **Fleissner** (ČR) 7:29,90 – postup do čtvrtfinále. **Rozjízďka:** 1. Borch (Nor.) 6:54,46, ...**4. Fleissner** (ČR) 7:16,56 – postoupil do oprav.

Dvojskif – čtvrtfinále: 1. Krüger, Weber (Něm.) 6:26,64, ...**4. Podrazil, Cincibuch** (ČR) 6:32,86 – vyřazeni.

Rozjízďky: 1. Boucheron, Androdias (Fr.) 6:10,45, ...**5. Podrazil, Cincibuch** (ČR) 6:41,75 – postoupili do oprav.

Dvojskif lehkých vah: Finále: 1. McCarthy, O'Donovan (Ir.) 6:06,43, 2. Rommelmann, Osborne (Něm.) 6:07,29, 3. Oppo, Ruta (It.) 6:14,30, **4. Vraštil, Šimánek** (ČR) 6:16,42, 5. Van Zandweghe, Brys (Belg.) 6:18,10, 6. Cetraro Berriolo, Kluver Ferreira (Urug.) 6:24,21. **Semifinále:** 1. Rommelmann, Osborne (Něm.), ...**3. Vraštil, Šimánek** (ČR) – postoupili do finále A.

Rozjízďky: 1. McCarthy, O'Donovan (Ir.) 6:23,74, **2. Vraštil, Šimánek** (ČR) 6:28,10 – postoupili do semifinále.

VODNÍ SLALOM

Ženy:

C1 – finále: 1. Foxová (Austr.) 105,04 (0 trest. sekund), 2. Franklinová (Brit.) -3,64 (2), 3. Herzogová (Něm.) -6,09 (2), 4. Delassusová (Fr.) -10,89 (0), 5. Weratschnigová (Rak.) -14,37 (2), **6. Fišerová** (ČR) -15,95 (4).

Ministr obrany přál úspěchy a štěstí Olympioniky zastupoval atlet Müller

Krátce před zahájením Her došlo k zajímavému setkání. Ministr obrany Lubomír Metnar přijal vyslance Dukly, atleta Víta Müllera, aby jeho prostřednictvím popřál sportovcům armádního klubu co nejvíce úspěchů na olympiádě v Tokiu. „Všem duklákům posílám pamětní minci a budu jim držet palce. Chci celé výpravě popřát hodně úspěchů,“ pravil doslova.

Překážkář Müller přiznal, že měl v první chvíli velkou trému. „Jako před závodem. Člověk se splaví. Ale bylo to fajn,“ usmíval se čtyřiatřicetiletý atlet.

Do Tokia nakonec odletělo 29 sportovců ASC Dukla. Účast musela na poslední chvíli odřeknout překážkářka Zuzana Hejnová. Na vině byly zdravotní problémy. Z podobných důvodů na OH nejel veslař Ondřej Synek, jehož na skifu nahradil Jan Fleissner.

Text: Pavel Král (ASC Dukla)

Foto: www.army.cz

GOLF

Ženy:

1. N. Kordová (USA) 267 (67+62+69+69), 2. Inamiová (Jap.) 268 (70+65+68+65) v rozstřelu na 1. jamce, 3. Koová (N. Zél.) 268 (70+67+66+65), ... **23. Spilková** (ČR) 279 (69+70+71+69).

SPORTOVNÍ STŘELBA

Muži:

Trap: 1. **Lipták** 43+7 v rozstřelu, 2. **Kostecký** (oba ČR) 43+6, 3. Coward Holley (Brit.), 4. Orozco Díaz (Mex.), 5. Jü Chaj-čcheng (Čína), 6. Faihan (Kuv.).

Vzduchová puška: 1. Shaner (USA) 251,6, 2. Šeng Li-chao 250,9, 3. Jang Chao-žan (oba Čína), 4. Akgun (Tur.), 5. Péni (Maď.), 6. Kozenieski (USA), 7. Jány (SR), 8. Maslennikov (Rus.), ... **v kvalifikaci 19. Hřekulák** (oba ČR).

Libovolná malorážka 3x40: 1. Čang Čchang-chung (Čína) 466,0, 2. Kamenskij (Rus.) 464,2, 3. Sebič (Srb.), 4. Hegg (Nor.), 5. Gorsa, 6. Maričič (oba Chorv.), 7. Ščerbasevič (Běl.), 8. Kuliš (Ukr.), ... **v kvalifikaci 17. Nymburský** (ČR) 1169 – nepostoupil do finále.

Ženy:

Vzduchová puška: 1. Jang Čchien (Čína) 251,8, 2. Galašinová (Rus.) 251,1, 3. Christenová (Švýc.), 4. Duestadová (Nor.),

5. Mullerová (Fr.), 6. Tuckerová (USA), 7. Kwon Un-či, 8. Pak I-mun (obě Korea), ... **v kvalifikaci 41. Šarounová** (ČR).

Smíšená družstva: ... **v kvalifikaci 25. Hřekulák, Šarounová** (ČR) nepostoupili.

Sportovní malorážka 3x40, kvalifikace: 1. Christenová (Švýc.) 463,9, 2. Zykovová 461,9, 3. Karimovová (obě Rus.), 4. Duestadová (Nor.), 5. Maddalenová (USA), 6. Beerová (Něm.), 7. Dvoršaková (Slovin.), 8. Arsovičová (Srb.), ... **v kvalifikaci 24. Šarounová** (ČR).

DRÁHOVÁ CYKLISTIKA

Muži:

Sprint – kvalifikace: 1. Hoogland (Niz.) 9,215,

... **28. Bábek** (ČR) 9,856 – nepostoupil do vyřazovacích jízd.

Keirin – kvalifikace: **28. Bábek** (ČR) nepostoupil.

MODERNÍ PĚTIBOJ

Muži:

1. Choong (Brit.) 1 482 b., 2. Aldžandj (Eg.) 1 477, 3. Čun Ung-te 1 470, 4. Čung Čin-hwa (oba Kor.) 1 466, **5. Vlach** (ČR) 1 462, 6. Marosi (Maď.) 1 461, 7. Prades (Fr.) 1 458, **8. Kuf** (ČR) 1 455.

Konečně s diváky!

Na Julisce bylo na co koukat

Osmadvacátý ročník Memoriálu Josefa Odložila byl před olympijskými hrami užitečnou prověrkou výkonnosti i možnosti získání cenných bodů do žebříčku pro účast v Tokiu. Světové hvězdy i domácí elita se v pondělí 7. června činily v řadě disciplín. Cestu na Julisku si v pandemické době našli konečně i diváci. Mezi nimi samozřejmě nechyběly osobnosti české atletiky.

Hlavní disciplínu mítinku, závod mužů na 1 500 metrů, vyhrál Keňan Boaz Kiprugut v čase 3:35,26. Druhý doběhl Maročan Brahim Kaazouzi (3:36,01) a třetí Jakub Holuša (3:36,19). Český rekordman se pokoušel o zdolání olympijského limitu (3:35,0) pro Hry v Tokiu, záměr však nevyšel. Přesto jej umístění na bedně těšilo. „Musel jsem se ale pořádně kousnout,” přiznal po doběhu.

Špotáková házela pro diváky

Velkou pozornost poutaly oštěpařské soutěže. V závodě žen, konaném podruhé jako Memoriál Dany Zátokové, potvrdila nárůst formy světová rekordmanka a dvojnásobná olympijská vítězka Barbora Špotáková. Zvítězila výkonem ze druhé série, kdy

poslala náčiní do vzdálenosti 60,21 metru. „Vítězství mě velice těší, přestože se některé silné soupeřky ze zdravotních důvodů odhlásily. Já jsem mohla taky, ještě ráno jsem měla zablokovaný krk. Ale přemohla jsem se,” těšilo Špotákovou. I výkon těsně za hranici šedesáti metrů hodnotila kladně. „Byla jsem trochu unavená. Až budu fit, mohlo by to letět i o tři čtyři metry dál,” poznamenala dva měsíce před olympijským závodem oštěpařka pražské Dukly. Při vyhlášení pak sklídila velký aplaus hlavní tribuny. „Mám to tady moc ráda. Snažím si své poslední závody užívat. Závěrečný pokus byl pro diváky se slzami v očích,” přiznala. Bronz brala Martina Pišová za 57,76 metru.

Mužům kraloval Bělorus Pavel Mjaľeška (85,06), Vítězslav Veselý si výkonem

Na hladké čtvrtce byl nejlepším z českých závodníků Patrik Šorm. Skončil druhý.

82,63 vytvořil sezonní maximum a skončil třetí. Další český olympionik Jakub Vadlech vynechal memoriál kvůli doléčení zraněného třísla.

Šorm si vyšlápl na Masláka

Hladkou čtvrtku proběhl v nejrychlejším čase Brit Rabah Yousif (46,40), z borců Dukly byl tentokrát nejlepším Patrik Šorm na druhém místě (46,69). Český rekordman Pavel Maslák obsadil až pátou příčku (46,91). „Věřil jsem, že mohu být z našich nejrychlejších. Pavel Maslák se neporáží každý den. Trénujeme spolu a před závody se pokaždé hecujeme. Tak to bylo i tentokrát,” usmíval se Šorm.

Velmi dobře si na trati 400 metrů překážek vedl další duklák Vít Müller. V čase 49,77 nestačil pouze na Američana Quincyho Downinga (49,54). Do světového žebříčku zapsal důležité body pro kvalifikaci na Hry do Tokia. A protože o pár dní později ovládl v osobním rekordu (49,26) i republikový

Barbora Špotáková naplnila očekávání, ženský oštěp s přehledem vyhrála.

Mílař Jakub Holuša obsadil v hlavní disciplíně mítinku bronzovou pozici.

Ve vyrovnaném závodě doběhl favorizovaný Pavel Maslák až pátý.

šampionát ve Zlíně, stal se olympijský sen pro čtyřadvacetiletého atleta skutečností.

Juška létal za osm metrů

Velké věci se děly v dálce. Postaral se o to český rekordman Radek Juška. Osmimetrovou hranici překonal hned čtyřikrát! Nejdelší pokus si schoval na závěrečnou šestou sérii, měřil 811 centimetrů. „Je to super. Tady na Julisce je jeden z nejlepších sektorů v Česku,“ liboval si.

Skvělé pocity sršely po doběhu stodesítky překážek z Petra Svobody. V šestatřiceti letech z toho byl parádní čas 13,53 a třetí místo. Po

závodě přiznal, že mu velmi pomohla divácká atmosféra. „Člověk to na dráze cítí. Hnalo mě to dopředu,“ radoval se český rekordman. Jen pro úplnost: vítězný Shane Brathwaite z Barbadosu byl rychlejší jen o jedenáct setin.

O kvalitní výkon se na hladké stovce postaral časem 10,07 Emmanuel Matadi z Libérie. Nejlepší z Čechů byl na šestém místě Zdeněk Stromšík (10,32).

Stejnou příčku obsadil v závodě koulařů Tomáš Staněk (20,21). Zvítězil švédský silák Wictor Petersson za 20,58 metru.

Text: Pavel Král (ASC Dukla)

Foto: CPA

Nestárnoucí Petr Svoboda se při stodesítce překážek vytáhl kvalitním časem a třetím místem.

Na dráze si to v předprogramu rozdaly i mladé naděje Dukly.

Do kin „přiběhl“ **ZÁTOPEK!**

Konečně. Dlouho očekávaný snímek režiséra a scenaristy Davida Ondříčka se dočkal světové premiéry na filmovém festivalu v Karlových Varech.

Hlavní roli v životopisném díle o slavném československém běžci, čtyřnásobném olympijském vítězi, osmnáctinásobném světovém rekordmanovi a členu ATK Praha, který byl předchůdcem Dukly, dostal Václav Neužil.

Herec Dejvického divadla kvůli natáčení prošel skutečnou proměnou vzhledu, ale podstoupil i tvrdý běžecký trénink. To všechno kvůli tomu, aby věrně ztvárnil nezdolného dřiče, jemuž se na světových kolbištích přezdívalo „Česká lokomotiva“.

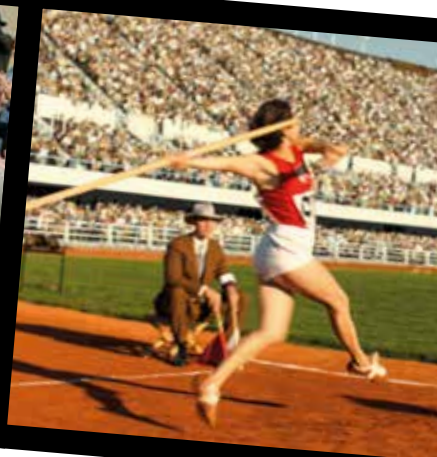
„Četl jsem knížky, sháněl materiály, hovořil s lidmi, kteří Emila znali,“ vyprávěl před časem Neužil. Stejně tak na sobě zapracovala Martha Issová v roli oštěpařky a Zátopkovy manželky Dany.

Ta se na Julisce učila házet s trenérem Rudolfem Černým a její počínání sledovala a radou nejednou přispěla i světová rekordmanka Barbora Špotáková. S paní Danou se herečka během natáčení seznámila a konzultovala s ní některé situace.

„Pamatuji si, že mi při jednom setkání řekla: Hlavně musíš dávat pozor, abys u hodu nevypadala jako zlomená lilie,“ vzpomněla Issová s úsměvem na loni zemřelou legendární sportovkyni, která strávila ve vojenském klubu, který se přejmenoval na ÚDA Praha, čtyři roky.

Film o životě nejslavnějšího sportovního páru světa, který se narodil před 99 lety ve stejný rok i den, se začal oficiálně promítat 26. srpna.

*Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Lucky Man Films*

DÍKY VÁM MŮŽEME POMÁHAT

číslo sbírkového účtu
44665522/0800
variabilní symbol **918**

fondsolidarity.army.cz

← ascdukla_official

DUKLA 69 Příspěvky 265 Sledující 94 Sleduji

ASC DUKLA
Armádní Sportovní Centrum DUKLA
Oficiální stránka
https://cs.wikipedia.org/wiki/vic_duklasport.cz/
Sledují to h.zelezny a lilly289anna s 12 dalšími

Sleduji Zpráva

Něco se chyst...

duklasport.cz

ASCDukla

ascdukla_official

Česká výprava získala na olympijských hrách v Tokiu 11 medailí!

Čtyři zlaté:

Jiří Lipiták (sportovní střelba, trap), Jiří Prskavec (vodní slalom, K1), Lukáš Krpálek (judo), Barbora Krejčíková – Kateřina Siniaková (tenis, čtyřhra).

Čtyři stříbrné:

David Kostelecký (sportovní střelba, trap), Jakub Vadlejch (atletika, oštěp), Lukáš Rohan (vodní slalom, C1), Markéta Vondroušová (tenis, dvouhra).

Tři bronzové:

Vítězslav Veselý (atletika, oštěp), Josef Dostál – Radek Šlouf (kanoistika, K2), Alexander Choupenitch (šerm, fleret).